

บทนำ

เสียงเปียโนและไวโอลินที่กำลังบรรเลงเคล้าคลอกันนั้นช่างเข้ากันดีกับบรรยากาศงานแต่งงานสุดโรแมนติกริมชายหาด แสงแดดยามตะวันคล้อยสะท้อนกับน้ำทะเลเห็นเป็นแสงสีเรืองรองช่วยขับส่งให้คู่บ่าวสาวที่กำลังเดินอยู่ริมชายหาดดูมีราศีมากยิ่งขึ้น ผู้คนในงานล้วนปลื้มปีติยินดีกับงานมงคลสมรสครั้งนี้ แต่ที่โต๊ะไวโอฟีของงานวันนี้กลับมีบรรยากาศตรงข้าม

หญิงสูงวัยในชุดกระโปรงยาวพลั่วสีฟ้ากับเด็กสาววัยรุ่นผมสีน้ำตาลในชุดกระโปรงสั้นสีน้ำเงินเข้มกำลังนั่งคุยกันด้วยสีหน้าจริงจัง ราวกับว่าไม่ยากให้คนภายนอกได้รับรู้

“เป็นแบบนี้แหละ” หญิงสูงวัยทวนกับเด็กสาวอีกครั้งเพื่อความมั่นใจว่าก่อนหน้านี้เธอได้ยินไม่ผิดจริงๆ

“แน่นอนค่ะคุณภา” เด็กสาวพยักหน้ารับ สายตาของเธอดูมีความมั่นใจใจมากเสียจนอีกฝ่ายคล้อยตาม

คนที่ถูกเรียกว่า ‘คุณภา’ นั้นนั่งค้างไปสักพักก่อนจะค่อยๆ คลี่ยิ้มออกมา จนในที่สุดริมฝีปากที่ถูกเคลือบด้วยลิปสติกสีแดงนั้นก็ฉีกยิ้มกว้างกว่าครั้งไหนที่เคยเป็นมา

“นี่ฉันจะได้หลานสาวสามคนพร้อมกันหรือ แถมยังเป็นแฝดอีกหนึ่งคู่ ไม่อยากจะเชื่อ ใครจะไปคิดว่าจะมีวันนี้”

หญิงสูงวัยกล่าวด้วยความดีใจ ก็ใช่ะสิ ก่อนหน้านั้นเธอไม่คิดด้วยซ้ำว่า ลูกสาวและลูกชายของเธอจะคิดมีครอบครัวเป็นหลักเป็นฐาน คนหนึ่งก็โลก ส่วนตัวสูง อีกคนก็ทำงาน การที่มึงงานแต่งงานวันนี้เกิดขึ้นได้ก็แทบจะเกินฝันของเธอแล้ว แถมแม่หมอดูคนเก่งของเธอยังมาฟันธงให้อีกว่าหลานของเธอจะมา ไม่เกินปลายปีหน้า แล้วแบบนี้ใครจะไปหุบยิ้มได้ลง

“ยินดีด้วยค่ะ” เด็กสาวคนเดิมตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ไม่ได้มีอารมณ์ร่วมเลยแม้แต่น้อย

“เอ...ว่าแต่ จะมีแต่หลานสาวหรือ” ว่าที่คุณย่ายังไม่พอใจอีก สามคนก็ไม่ใช่น้อย “หลานชายล่ะ จะมีบ้างมั๊ย”

“เท่าที่รู้ ลูกสาวคุณจะมีลูกคนเดียวค่ะ ส่วนลูกชายคุณ...ก็ลุ้นเอาแล้วกันนะค่ะ” เด็กสาวที่ได้ชื่อว่าเป็นหมอดูยังคงตอบอย่างหนักแน่น ไม่ลังเลสักนิด เธอตอบในสิ่งที่รู้เท่านั้น ถ้าไม่รู้เธอก็บอกว่าไม่รู้ ถ้าเธอบอกว่าลุ้น แสดงว่าก็มีลุ้นจริงๆ และคำตอบนั้นก็ทำให้คุณญาแทบจะตัวลอย

“แหม ยังไงก็ขอบใจมากนะจ๊ะ ที่มึงงานในวันนี้” หลังจากได้ทราบสิ่งที่พอใจ คุณญาก็เปลี่ยนเรื่องอย่างง่ายดาย จนผู้ฟังแอบกลอกตามองบน

“ถ้าเป็นงานของคุณญา ไม่ว่าจะยังไงก็ไม่ต้องมาให้ได้ค่ะ” เธอตอบกลับพร้อมกับส่งสายตาทิ่มบ่งบอกว่าจริงใจไปให้

คุณญามีพระคุณต่อเธอค่อนข้างมาก ให้ช่วยอะไรคุณญาได้เธอก็ยินดี

“เดี๋ยวจะโอนค่าดูดวงของหลานให้นะจ๊ะ” คุณญาตอบ เธอไม่ได้ต้องการดูถูกดูแคลนเด็กสาวด้วยการเอาเงินฟาดหัว แต่อยากช่วยเหลือ เพราะรู้ว่าทั้งที่เด็กคนนี้มีความสามารถมากพอที่จะรวยได้จากการดูดวง ก็เท่าที่ผ่านมา เด็กสาวพูดอะไรมันก็เป็นตามนั้นเสมอ แต่อีกฝ่ายกลับไม่ทำ แถมยังไม่ชอบรับเงินจากใครฟรีๆ ด้วย

“ไม่เป็นไรค่ะ ถือว่าเป็นของขวัญวันแต่งงานนะค่ะ” เด็กสาวรีบส่ายหน้าปฏิเสธ ครั้งนี้เธอไม่ได้ถือว่ามีมาทำงาน เธอแค่อยากแสดงความยินดีในแบบของตนเท่านั้นเอง

หญิงสูงวัยยืมให้คนตรงหน้าอีกครั้งด้วยความเอ็นดู เด็กสาวที่เต็มไปด้วยความลึกลับคนนี้ ใครจะไปนึกว่าโตมาจะเก่งและน่ารักขนาดนี้ เธอยังจำครั้งแรกที่เจอกันได้ นั่นคือตอนที่เด็กคนนี้อายุห้าขวบ วันที่ลุงแก่ๆ คนหนึ่งพาแม่เด็กตากลมคนนั้นมาขอความช่วยเหลือจากเธอ ซึ่งไม่มีใครรู้เรื่องนี้นอกจากเธอและสามี

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ขบใจหนูมากๆ เลยนะ”

แต่ก่อนที่ทั้งสองจะได้พูดคุยอะไรกันต่อมากกว่านี้ก็ถูกขัดจังหวะเมื่อมีผู้มาใหม่เป็นชายร่างสูงสองคน คนหนึ่งคือเจ้าบ่าวของงานในวันนี้ ส่วนอีกคนเป็นคนแปลกหน้าที่เด็กสาวไม่เคยรู้จักมาก่อน

“คุยอะไรกันครับแม่ หน้าตาจริงจัง” เสียงผู้มาใหม่ที่ดูก็รู้ว่าเป็นเจ้าบ่าวในงานนี้ทักขึ้น ดึงความสนใจของสองคนก่อนหน้าให้หันไปมอง

“มาไม่ให้สும்ให้เสียง แม่ก็ตกใจหมดนะสิ” คุณภาพันไปค้อนให้ลูกชายตัวดี

“ก็แล้วคุยอะไรกันล่ะครับ ดูนีความลับ” คนเป็นเจ้าบ่าวทำหน้าที่ทะเล้นแสดงความมอยากรู้อยากเห็น

“ความลับ” คนมีอายุสูงยืมตอบกลับไปอย่างมีชั้นเชิง ก่อนจะหันไปทักทายชายหนุ่มอีกคนที่เดินตามกันมา “ว่าไงจะบ๊อบบี้ ไม่เจอนานเลย สบายดีมั๊ยจ๊ะ”

“สวัสดีครับคุณแม่” บ๊อบบี้ยกมือไหว้อย่างมีมารยาทก่อนจะนั่งลงข้างๆ ด้วยท่าที่สนิทสนม “นี่มองไกลๆ ก็นึกว่าเพื่อนเจ้าสาวนะครับ”

“ตายแล้ว ปากหวานจริงลูก พูดแบบนี้บอกแม่มาเลยนะว่าเมื่อไหร่จะถึงงานเราล่ะ” คุณยายยิ้มรับอย่างอารมณ์ดี

ในขณะที่ทั้งสามคนสนทนากันอย่างชื่นมื่น เด็กสาวตัวเล็กกลับจ้องมองไปที่ชายหนุ่มที่มีชื่อเสียงเรียงนามว่า ‘บ๊อบบี้’ นั่นอย่างเอาเป็นเอาตาย แปลก... แปลกมากๆ เธอไม่เคยเจอใครแบบนี้มาก่อน

ไม่ว่าจะเป็นใคร เพศไหน อายุเท่าไร เมื่อเธอได้เห็นหน้าแล้วละก็ จะต้องมึนงงบางอย่างของคนคนนั้นแดงเข้ามาในหัวของเธอ ไม่ว่าจะในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต มันต้องมีสักเรื่องที่เธอพอจะรู้เกี่ยวกับคนคนนั้น ใช่มั้ย...

เขามีญาณหยั่งรู้ แต่ผู้ชายคนนี้...เธอกลับไม่รู้เรื่องของเขาเลยสักอย่าง

เด็กสาวสงสัยถึงขั้นว่า ความสามารถของเธอจบลงเพียงเท่านั้นแล้วนั้นหรือ แต่ก็ไม่เป็นไร ก็ในเมื่อเรื่องที่ว่าลูกชายสุดที่รักของคุณกากำลังจะแพ้ท้องแทนเมียในไม่ช้านี้เพิ่งลอยเข้าหัวเธอมาเมื่อครู่นี้เอง แล้วตาลุงบ๊อบบี้คนนั้นมันยังไปกันล่ะ

เพราะความสงสัยอย่างไม่เคยมีมาก่อนทำให้เธอเพลอจ้องเขานาน จนในที่ที่สุดเขาก็รู้ตัวเข้าให้ ชายหนุ่มส่งสายตามาหาเธอราวกับจะถามว่ามีปัญหาอะไรกับเขาหรือเปล่า เล่นเอาเธอหลบตาแทบไม่ทัน

หลังจากที่โดนจับได้ว่าแอบมอง เธอก็รู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่ไม่น้อย แถมยังมานึกขึ้นได้ว่าเธอจะอยากรู้เรื่องของเขาไปทำไมกัน ปกติเธอก็ไม่ได้อยากรู้เรื่องชาวบ้านอยู่แล้ว สุดท้ายเด็กสาวจึงเลือกที่จะหลีกเลี่ยงความอับอายขายหน้านี้โดยการขอตัวจากวงสนทนาดังกล่าว และหลบออกมาอย่างเงียบๆ

ทางด้านชายหนุ่มผู้ถูกจ้องมองเมื่อสักครู่ เขาก็ไม่ได้รู้สึกแปลกใจกับการที่มีผู้หญิงสักคนมาจ้องมองมากนัก มันเป็นเรื่องปกติที่ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหนก็ต้องมีคนมองเป็นธรรมดา ไม่ได้หลงตัวเองนะ แต่ก็พอจะรู้ตัวว่ามีสาว ๆ มาตามติดบอ้ยแค่นั้น ทว่าครั้งนี้ออกจะเด็กไปสักหน่อย ควรจะบอกให้เธอไปตั้งใจเรียนเสียมากกว่า...

หลังจากจบงานเลี้ยง แยกหรือต่างก็พากันแยกย้ายกลับไป จะมีก็แต่แขกคนพิเศษของเจ้าของงานที่ได้รับเชิญให้อยู่พักพ่อนในเรีลล์อร์ทก่อน และนี่ก็เป็นหนึ่งในนั้น ก็ตอนนี้เธอเป็นคนโปรดของทั้งคุณภาและเจ้าสาวเสียแล้วสิ และเธอก็ไม่คิดจะขัดอะไรในเมื่อพรุ่งนี้เป็นวันหยุด นานๆ ที่จะได้มาเที่ยวที่หรูๆ แบบนี้ ใครจะไปปฏิเสธได้ลงคอ

ภาพท้องทะเลยามเย็นและแสงอาทิตย์สีส้มที่กำลังจะลับขอบฟ้านั้นทำให้เธอจ้องมองอย่างเพลินตา และจะเพลินใจเป็นที่สุดถ้าไม่มีใครบางคนมาเดินตัดฉากนั้นเสีย

ผู้ชายคนนั้นดันมายืนตรงขอบระเบียง บังดวงอาทิตย์ที่กำลังจะหล่นลงไปใต้น้ำพอดีเป๊ะ เด็กสาวกระตุกคิ้วอย่างไม่ค่อยพอใจ ก่อนจะเพ่งพิศไปที่ร่างสูงนั้น เขาเป็นผู้ชายที่เรียกได้ว่าหล่อเลยที่เดียว หน้าตาออกจะมีเค้าลูกครึ่งอยู่

สักหน่อย ตาคม จมูกโต่งเป็นสัน กับริมฝีปากที่ดูเซ็กซี่ เธอไม่ได้บ้าผู้ชายและไม่ได้หลงใหลความหล่อ นั่นใครมองก็ต้องพูดแบบนี้ เธอแค่บรรยายตามที่เห็นสำหรับเธอเขาถือว่าเป็นผู้ชายลึกลับที่น่ากลัวอยู่ไม่น้อย

เพราะแม้แต่เพลอิวิจารณ์เขาอยู่ในใจ เมื่อเขาหันกลับมาโดยที่เธอไม่ทันได้ตั้งตัวก็ทำให้เด็กสาวหลบตาไม่ทัน นี่เธอกำลังจะโดนข้อหาแอบมองเขาอีกแล้วสิ

ชายหนุ่มเอียงคออย่างสงสัย ก่อนจะเดินมาที่โต๊ะตรงหน้าเธอ ผู้หญิงคนนี้สะดุดตาเขาตั้งแต่ที่เจอเมื่อวานตอนอยู่กับคุณภา ไบหน้าเรียวเล็ก ดวงตากกลมโตคู่ไหนสะกดเขาไว้ตั้งแต่แรกเห็น...แต่ดูจากหน้าตาแล้ว เขาไม่แน่ใจนักว่าเธอบรรลุนิติภาวะหรือยัง

คิ้วเข้มของเขาขมวดแน่นเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่าง ก่อนที่จะเอ่ยออกมาว่า

“ผมว่าคุณยังเด็กไปนะครับ และผมคงไม่สามารถสนองความต้องการของคุณได้”

“...”

เดี๋ยวนะ นี่เขาคิดว่าเธอจะทำอะไรกับเขานั่นหรือ แล้วอะไรคือการที่มาพูดแบบนี้แล้วเดินจากไป

คำพูดของเขาทำให้เธออ้าปากค้างด้วยความคาดไม่ถึง อย่าให้ได้เจอกันอีกนะ คราวหน้าเธอจะเรียกลุงอย่างไม่ไว้หน้าเลยจริงๆ

หกเดือนผ่านไป

ห่างออกไปอีกเกือบสองพันห้าร้อยกิโลเมตร ณ คฤหาสน์หรูใจกลางกรุงไทเป หญิงสูงวัยที่ไบหน้าหยุดอยู่ที่วัยกลางคนกับหนุ่มหล่อร่างสูงกำลังพูดคุยกันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“โพรเจกต์ล่าสุดของลูกเรียบร้อยดีแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“จึ้นที่สัญญาไว้กับแม่...” สีหน้าของหญิงสูงวัยเต็มไปด้วยความคาดหวังจนผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นบุตรชายอดหวนใจไม่ได้ สัญญาที่เขายังไม่มีเวลาได้ทำให้แม่

เสียดี้

“เรียบร้อยแล้วครับ” ชายหนุ่มยืนยันเรื่องงานอีกครั้ง นี่คงถึงเวลาแล้วสินะ ที่เขาต้องชะลอการขยายธุรกิจและหันกลับมาปรึกษาปัญญา กับแม่อย่างจริงจัง

“ถ้าฉันลูกก็มีเวลาตามหาของนั้นให้แม่ได้แล้วไหม” ได้ยินคำตอบของลูกชายสุดที่รักว่าแบบนั้น เธอก็อดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้ ในที่สุดลูกชายจอมบ๊องงานของเธอก็มีเวลาเหลือให้เธอบ้าง

‘ของ’ ที่ว่านั้นเป็นของสำคัญที่เธอตามหามาเกือบยี่สิบปี ตั้งหน้าตั้งตาหาตั้งแต่สมัยยังสาวจนตอนนี้ผมพองขึ้นเต็มหัวกระทั่งต้องพึ่งพาย้ายผมทุกๆ สามเดือนก็ยังหาไม่พบ ลำพังหญิงแก่อายเธอก็ออกจะยากสักหน่อย จะมีก็แต่ลูกชายของเธอซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ที่มีอิทธิพลมากที่สุดในเอเชียตอนนี้ที่เห็นจะเป็นที่พึ่งสุดท้ายซึ่งน่าจะช่วยเธอตามหาได้

สำหรับเขา แม่แต่ถมทะเลเพื่อสร้างตึกก็ทำมาแล้ว แค่ว่าให้พลิกแผ่นดินหาอะไรบางอย่างก็คงไม่ยากเกินมือ ติดก็แต่ก่อนหน้านี้เขาไม่มีเวลาร่างเลยนะสิ ได้แต่สัญญา กับแม่ไว้ด้วยลมปากว่าจะหาให้เท่านั้น

“ครับ”

คำตอบรับสั้นๆ ของเขาทำให้หญิงสูงวัยยิ้มกว้างออกมาอย่างดีใจ ในทางตรงข้าม จิตใจของชายหนุ่มตอนนี้กลับหวาดหวั่นอย่างเห็นได้ชัด แม่ของเขาให้ตามหาสร้อยเพชรประจำตระกูลที่หายไป

แต่มันไม่ได้หายไปแบบธรรมดาเนี่ย สร้อยเพชรที่หายไปอย่างลึกลับพร้อมกับการเกิดคดีชื่อดังเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ครอบครัวสมาชิกวุฒิสภาที่ถูกฆาตกรรม เขาไม่รู้ว่าทำไมสร้อยเพชรของแม่ถึงได้ไปอยู่กับภรรยาของนักการเมืองคนนั้นได้ แต่หลังจากเกิดคดีนั้นขึ้น สร้อยเพชรก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

เรื่องราวเหล่านั้นเป็นจุดเริ่มต้นให้เขาต้องออกเดินทางตามหาสมบัติ และเบาะแสเดียวที่แม่ของเขามีให้คือ ‘ประเทศไทย’

‘WELCOME TO THAILAND’

บ๊อบบี้เหลือบมองตัวหนังสือขนาดใหญ่ที่โชว์หราอยู่บนป้ายเหนือศีรษะของเขาตอนนี้ ก่อนจะละลายตามองสำรวจไปรอบๆ สนามบินที่ใหญ่ที่สุดใน

ประเทศไทย ผู้คนมากมายที่เพิ่งลงจากเครื่องบินเมื่อครู่ต่างเดินด้วยความเร่งรีบ เพื่อไปเข้าด่านตรวจคนเข้าเมือง ดีที่เขาสามารถเข้าออกช่องทางพิเศษได้ ไม่อย่างนั้นคงอยู่ในนี้อีกยาว

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเดินทางมาที่นี่ เขาเคยอยู่ที่นั่นหลายปีเสียด้วยซ้ำ จนพูดภาษาไทยได้คล่องราวกับเป็นคนท้องถิ่น แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนกับทุกครั้งที่ผ่านมา เพราะวาระรอบนี้ชายหนุ่มได้แบกรับเอาความหวังของคนเป็นแม่ไว้บนบ่ามาด้วย

สร้อยเพชรประจำตระกูลที่หายไป ว่ากันตามตรงชายหนุ่มไม่เคยเห็นมันมาก่อนด้วยซ้ำ ใครๆ ต่างก็บอกว่าเขาเก่งักหนาในเรื่องธุรกิจ จนได้ฉายาว่าเป็น ‘เสือใหญ่แห่งเอเชีย’ แต่เขาไม่ใช่นักล่าสมบัตินะ แม้แต่นักล่าสมบัติก็ต้องมีลายแทง ส่วนสิ่งที่มีตอนนี้คือลายแทงขนาดห้าแสนตารางกิโลเมตรที่ชื่อว่า ‘ประเทศไทย’ ต้องขอขอบคุณคุณนายเอ็มมา คลากส์ มากจริงๆ ที่ไว้วางใจใช้บริการเขา

ถึงแม้งานนี้จะยากจนเขาบรรยายแทบไม่ถูก แต่สำหรับ บ็อบบี้ คลากส์ รับประทานแล้วก็ต้องทำให้สำเร็จ อยากรู้ได้อะไรก็ต้องเอามาให้ได้ เขาจะถือชะว่านี้เป็นงานท้าทายชีวิตก็แล้วกัน

“บอสมีนัดกับคุณเจบายนสองครึ่ง จะกลับบ้านก่อน หรือจะไปที่ร้านเลยครับ” เสียงราบเรียบไร้อารมณ์ของชายหนุ่มร่างสูงอีกคนที่กำลังเดินนำหน้าบ็อบบี้ ดั่งขึ้นหลังจากที่เพิ่งผ่านด่านตรวจกันมา

“พีท” หรือ “ปีเตอร์ คิม” เจ้าของใบหน้าที่นิ่งสุดแสนจะเย็นชา บอดีการ์ดมือหนึ่งแถมพวงด้วยตำแหน่งเลขานุการ สายลับ และยังเป็นลูกพี่ลูกน้องของบ็อบบี้อีกด้วย ความสามารถของเขามีมากพอๆ กับตำแหน่งที่ได้รับ ถ้าบ็อบบี้เป็นเสือ... พีทก็คงเป็นกรงเล็บของเสือนั่นเอง

วันนี้บ็อบบี้มีนัดกับน้องชายคนสนิทหรือเจ้าน้องชายที่ออกจากแก๊งชายโสดของเขาไปเมื่อหกเดือนที่แล้ว ก็ไม่ใช่เรื่องอะไร เรื่องตามหาของนี่แหละ ถ้าเป็นเรื่องในเมืองไทยบ็อบบี้ต้องยกให้น้องชายเป็นคนจัดการ เขาสนิทกับน้องชายต่างสายเลือดคนนี้นับมาหลายปีแล้ว บ็อบบี้ชอบคนเก่งและฉลาด และเจก็เป็นคนแบบนั้น เวลาที่เขามองเจแล้วก็เหมือนเห็นตัวเอง

ถ้าไม่ติดว่าช่วงนี้น้องชายของเขาติดเมียเห่ลูก เขาคงต้องลากเจออกมา

พูดคุยกันทั้งคืน

“ใกล้ได้เวลาแล้วนี่ ไปร้านเลยแล้วกัน” ชายหนุ่มหันไปบอกกับเลขาฯ คนสนิทซึ่งยังคงยืนนิ่งเพื่อรอรับคำสั่ง บางทีบ็อบบี้ก็สงสัยเหมือนกันว่าพีทอาจจะเป็นหุ่นยนต์

“ครับ รถมารอแล้ว” คำตอบรับสั้นๆ อย่างไร้อารมณ์ดังกลับมา

บ็อบบี้เดินตามพีทไปที่รถ โดยมี ‘มาตริ’ บอดีการ์ดของเขาอีกคนเดินตามมาด้านหลัง การเดินทางของเขาครั้งนี้ไม่ต้องมีกระเป๋าหนัก เนื่องจากเขามีบ้านที่นี่ และพีทได้จัดการเรื่องเล็กน้อยให้ทุกอย่างแล้ว

“มีจดหมายเชิญประชุมผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของเอกเวซกรุ๊ป ต้นเดือนหน้าครับ ตารางของบอสว่างพอดี บอสจะเข้าร่วมมัยครับ หรือจะให้ผมไปแทน” พีทถามขึ้นอีกครั้งหลังจากที่คนทั้งหมดขึ้นรถมาเรียบร้อยแล้ว

“นานๆ ทีก็ดี” บ็อบบี้ตอบสั้นๆ พร้อมกับเหม่อมองออกไปนอกรถ ส่วนพีทก็ทำหน้าที่จัดบันทึกลงในสมาร์ตโฟนของเขา

เอกเวซกรุ๊ป หรือบริษัทเอกเวซ จำกัด เป็นผู้ประกอบการธุรกิจโรงพยาบาลรายใหญ่ของประเทศไทยและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เขาถือหุ้นอยู่ โรงพยาบาลเป็นธุรกิจที่บ็อบบี้เลือกลงทุนในประเทศไทย เขามองว่าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประเทศไทยถือว่าบุคลากรทางการแพทย์มีศักยภาพค่อนข้างมาก มากพอที่จะเป็นแมดคอลลีปได้ แถมยังพ่วงด้วยสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย เหมาะมากที่จะจัดพวกทัวร์สุขภาพหรือผ่าตัดความงาม ตอบโจทย์กลุ่มลูกค้าทางตะวันออกกลางที่มีกำลังจ่ายมาก และผลตอบแทนก็เป็นตามคาดเสียด้วย

“อ้อ คุณธำรงค์และครอบครัวติดต่อขอตารางนัดทานอาหารเย็นมาครับ” พีทยังคงทำหน้าที่จัดตารางชีวิตของเจ้านายต่อไป และแน่นอน เขาไม่เคยทำมันขาดตกบกพร่อง ส่วนคุณธำรงค์ที่พูดถึงเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่อีกคนของเอกเวซกรุ๊ป ว่ากันตามตรงก็เป็นนอมินีของเจ้านายเขานั่นเอง

“เสาร์ถัดไปตารางว่างมัย”

“ว่างครับ”

“งั้นเอาวันนั้น”

“ได้ครับ”

การมีพีททำให้ชีวิตนักธุรกิจของเขาดีขึ้นไปอีกห้าเท่า พีทจัดการทุกอย่างได้เรียบร้อยไม่มีที่ติ ถ้าจะถามว่าพีทเป็นคนแบบไหน คงต้องตอบว่า เป็นพวกเพอร์เฟกชันนิสต์ แม้แต่คนเป็นเจ้านายอย่างบ็อบบี้ก็ไม่สามารถพลาตต่อหน้าเขาได้

“บอสครับ คินนี่นัดทานข้าวกับคุณลลดาตอนทุ่มหนึ่ง รักษาเวลาด้วยนะครับ”

นั่นไง ไม่ทันขาดคำ

“เตือนแล้วกัน” นายใหญ่ถึงกับต้องรับคำอย่างจนใจ

ลลดาเป็นลูกสาวคนเดียวของคุณธำรงค์ บ็อบบี้เองจำไม่ได้ว่าไปรับนัดเธอไว้ตอนไหน ถ้าพีทบอกว่านัดก็ตามนั้น แต่ถ้าให้เขาเลือก เขาก็ต้องเลือกการนั่งจิบไวน์คุยกับน้องรักอย่างเจออยู่แล้ว ติดตรงที่น้องรักของเขาต้องรีบกลับบ้านไปเอาอกเอาใจภรรยาแสนสวยนี่สิ

เนื่องจากธุรกิจของ บ็อบบี้ คลาสส์ นั้นมีหลายสาขาทั้งสี่ขาและสี่เท้า ทำให้สำหรับเขาแล้วเลขาฯ คนเดียวไม่เพียงพอ ชายหนุ่มจึงต้องมีเลขาฯ ที่ต้องพาไปด้วยทุกแห่งหนถึงสามคน และแน่นอน ทุกคนต้องพ่วงตำแหน่งบอดีการ์ดของเขาเข้าไปด้วย พอทำธุรกิจมาถึงจุดหนึ่งจะรู้ว่าแค่เงินนะไม่พอ มันต้องมีอิทธิพลเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย สิ่งที่มาด้วยคือความขัดแย้งและศัตรู การเป็นนักธุรกิจอย่างเดี๋ยวบางที่ก็อยู่ยก...และนั่นทำให้เขาต้องประพุดิตัวเป็นมาเพียด้วย

“ที่มาเก้าเป็นยังไงบ้าง” หลังจากคุยกับพีทเสร็จ ก็ถึงตาของมาตรที่ต้องรายงานบ้าง

“ตอนนี้อยู่สถานการณ์ยังโอเคครับ แต่ก็ยังมีคนมาก่อวุ่นบ้าง” มาตรตอบพร้อมกับขบครีไปด้วย

ช่วงนี้กาลิโนที่นั่นชอบมีเรื่องอยู่บ่อยๆ และมาเพียอย่างเขาก็คิดว่าไม่ได้เกิดจากนักท่องเที่ยวทั่วไปแน่ๆ

“ส่งคนลงไปสังเกตการณ์ไว้ เรื่องนี้ต้องมีคนอยู่เบื้องหลัง”

“เงินนี่จัดการแล้วครับ” มาตรตอบมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“เงินนี้อยู่มาเก้า?”

“กลับมาแล้วครับ รออยู่ที่บ้านครับ”

เจนนีเป็นเลขาฯ คนสุดท้ายของบ็อบบี้ เธอเป็นผู้หญิงคนเดียวที่อยู่ในทีม ภายนอกเธออาจจะดูเป็นผู้หญิงเปรี้ยว แต่ถ้าไม่บอกก็คงไม่มีใครรู้ว่าในบรรดา บอติการ์ตของเขา...เธอเลือดเย็นที่สุดแล้ว

ใช้เวลาเดินทางไม่ถึงครึ่งชั่วโมง บ็อบบี้ก็มาถึงร้านอาหารที่นัดกับเจไว้ ร้านนี้เป็นร้านอาหารจีนที่ค่อนข้างสงบพอที่จะคุยเรื่องที่ยากให้เป็นความลับได้ มาเพียงหนุ่มส่งบอติการ์ตมือฉมังอย่างมาตรฐานเข้าไปตรวจสอบเรื่องความปลอดภัย ภายในร้านอาหาร รวมทั้งเรื่องของกล้องและเครื่องดักฟัง เขาไม่ได้วิตกกังวล แต่ นี่คือมาตรฐานของเขา เมื่อมาตรฐานส่งสัญญาณมาว่าปลอดภัย พีทจึงเป็นผู้นำทาง เจ้านายเข้าไปเพื่อสั่งอาหาร

และไม่ถึงยี่สิบนาที บุคคลที่บ็อบบี้รอคอยก็เดินเข้ามาในร้าน

“โง่ มาก่อนเวลาเลยนะ” บ็อบบี้ยิ้มกว้างทักทายผู้มาใหม่ที่มาก่อนเวลานัดเกือบสิบนาที

“พีทมาก่อนผมอีก” เจตอบพร้อมกับเดินเข้ามาใกล้เรื่อยๆ

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มของน้องรักทำให้มาเพียงหนุ่มอดคิดไม่ได้ว่า นี่คือสีหน้าของ คนที่เห็นว่าที่คู่คุณพ่อ ช่วงนี้ดูสดใสเหลือเกิน ผิดกับช่วงก่อนแต่งงานลิปลิป

เพื่อไม่เป็นการเสียเวลา ชายหนุ่มรีบชวนให้น้องรักของเขานั่งลงทันทีที่ อีกฝ่ายเดินมาถึงโต๊ะ เวลาของเขามีไม่มาก คิดว่าเรื่องที่จะปรึกษาเขาอาจจะต้อง คุยกันอีกยาว ไหนจะต้องทำเวลาเนื่องจากมีนัดช่วงเย็นอีก บ็อบบี้ไม่ต้องการ ได้ยินคำสอนเรื่องการตรงเวลาหรืออะไรก็แล้วแต่จากพีท

“นั่งๆ มีเรื่องจะบอก”

“ครับ” เจตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบตามสไตล์เขานั้นแหละ

“ผมคงต้องกลับมาอยู่เมืองไทยสักพัก เราคงได้เจอกันบ่อยขึ้น”

“ลงทุนใหม่ที่นี้?” คนอายุน้อยกว่าถามด้วยน้ำเสียงกึ่งสงสัย ซึ่งก็ไม่แปลก ที่จะคิดแบบนั้น เพราะปกติถ้าบ็อบบี้จะปักหลักอยู่ที่ไหนแปลว่าต้องมีการเริ่มต้น อะไรใหม่ๆ แต่ครั้งนี้มันต่างออกไป

“ก็ถือโอกาสดูผลงานที่นี้ไปด้วย แต่จริงๆ แล้วผมต้องการมากกว่านั้น

อาจจะต้องให้คุณช่วย”

สาเหตุหลักในการมาของบ๊อบบี้ครั้งนี้ไม่ใช่ธุรกิจ แต่แน่นอน เลืออย่างเขาจะไม่ทิ้งเวลาให้เสียเปล่า ในเมื่อมีธุรกิจที่นี่ ถ้ามาแล้วก็ต้องเข้าไปมีส่วนร่วมเสียหน่อย

“...”

“ผมกำลังตามหาของบางอย่าง ที่ตอนนี้มีเบาะแสแค่ว่าอยู่ที่เมืองไทย” แต่บางครั้งเลืออย่างเขาก็มีเรื่องที่จึนปัญญา ข้อมูลเขามีแค่นั้นจริงๆ คนเป็นแม่ไม่มีเบาะแสอย่างอื่นให้เขาเลย และเขาก็พลาดท่าตรงที่รับปากไปแล้วด้วยสิ

“...”

เจทำหน้าที่เหมือนคิดอะไรอยู่สักอย่าง เขาเจียบไปลักพัก จนบ๊อบบี้ต้องเป็นฝ่ายเริ่มประโยคใหม่

“ไว้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมจะบอกอีกที คงต้องให้ช่วยเยอะเลย” เรื่องคอนเนกชันในประเทศไทยยังงี้ก็ต้องพึ่งเจก่อน ถึงเขาเองจะพอมืออยู่บ้าง แต่มีเพิ่มก็ดีกว่า

“ผมว่ามีคนหนึ่งน่าจะช่วยได้” หลังจากเจียบไปนาน ในที่สุดคนเป็นน้องก็เอ่ยปากออกมา จนบ๊อบบี้ต้องละลายตาจากอาหารขึ้นมามองอย่างสงสัยว่าใครกันที่ช่วยเขาได้

“หืม...ใคร”

“อาจารย์ปู้”

“ใครคืออาจารย์ปู้” มือหนาหยิบแก้วไวน์ขึ้นมาจิบเพื่อปกปิดใบหน้าที่กำลังขมวดคิ้วในตอนนั้น เขาไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน อาจารย์ปู้คนนี้เป็นใครกัน ผู้มีอิทธิพล นักการเมือง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่กันล่ะ

“หมอดู”

พริตตต!

น้ำสีแดงที่ชายหนุ่มกำลังจิบไหลผิตที่ผิตทางลงหลอดลมเขาอย่างไม่ทันตั้งตัว และชายหนุ่มก็ต้องห้ามตัวเองอย่างมากเพื่อไม่ให้พ่นไวน์ในปากใส่หน้าคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม นี่เจพูดอะไรนะ หมอดู!

“แค้ก”

มาเพียหนุ่มเไเพื่อไล่หน้าสีแดงที่เข้าไปในหลอดลม ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง

คนพูดที่ยังคงทำหน้าที่จริงจึงอยู่ในตอนนี้

“คุณว่ายังไงนะ” บ็อบบี้ถามซ้ำอีกรอบเพื่อป้องกันความผิดพลาด เมื่อครูเขาอาจจะฟังผิดก็ได้ ไม่มีทางที่น้องรักของเขาจะพูดอะไรที่ไม่ได้อยู่ในกรอบของวิทยาศาสตร์แบบนั้น

แต่ว่าที่คุณพ่อยังคงยืนยันคำเดิมด้วยสีหน้ามั่นคง

“หมอดูโง่งนี่”

ชายหนุ่มเคยได้ยินมานะ ว่าคนในประเทศนี้เชื่อเรื่องสิ่งลึกลับและไสยศาสตร์ แต่ก็ไม่คิดว่ามันจะเกิดกับคนใกล้ชิดตัวเขาเสียนี้ เกิดอะไรขึ้นกับเจหรือว่าน้องรักของเขาไม่สบาย

“คุณต้องล้อผมเล่นแน่ๆ คุณไม่น่าจะใช้คนที่เชื่อเรื่องอะไรแบบนี้” ใบหน้าคมคายส่ายไปมาอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

“มันไม่เหมือนกัน ผมว่าเธอน่าจะรู้” เจตอบกลับมา คิ้วของเขาขมวดเข้าหากันเหมือนกำลังคิดอะไรสักอย่าง “เธอไม่เหมือนหมอดูทั่วไป ผมว่าเธอน่าจะมองเห็นอนาคต”

“ฮ่าๆๆ มันจะมีแบบนั้นได้ยังไง”

ชายหนุ่มหัวเราะจนแทบจะลงไปใกล้กับพื้น ในใจก็คิดว่าถ้าจะมีสักคนที่มองเห็นอนาคตได้ เขาจะซื้อตัวคนคนนั้นมาไว้ข้างๆ กายและให้คอยบอกว่าเขาควจะซื้อหุ้นตัวไหน หรือขายตัวไหน และรับรองว่าเขาจะเก็บคนคนนั้นไว้กับตัวราวกับเป็นสมบัติล้ำค่าเลยทีเดียว

แต่มันจะมีได้ยังไงกันเล่า!

“ดูอย่างที่คุณแม่ปรางว่าเราจะได้ลูกสาวสองคนตั้งแต่วันแต่งงาน แล้วเราก็ได้ลูกแฝดจริงๆ” ทั้งที่เป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่คนตรงหน้าบ็อบบี้กลับพูดด้วยสีหน้าจริงจัง ดูท่าเขาจะเชื่อหมอดูคนนี้มากๆ แต่มันก็อาจจะเป็นเรื่องบังเอิญก็ได้จริงมัย

“วันแต่งงานเธอ ผมเคยเห็นแซมมี่” บ็อบบี้ถามพร้อมกับพยายามนึกถึงวันแต่งงานของเจที่ผ่านมาประมาทหกเดือนแล้ว ว่ามีคนไหนที่ดูท่าทางจะเหมือนหมอดูบ้าง แต่จนแล้วจนรอดก็นึกไม่ออก

“อืม” เจวนแก้วไวนี่ไปมา เป็นท่าทางที่บ่งบอกว่าเขากำลังใช้ความคิด และ

ไม่นานก็เหมือนเขาจะหนีอะไรออก “เคยๆ ตอนงานแต่ง จำได้มั๊ย เด็กคนที่นั่ง
คุยอยู่กับแม่ผมนะ”

“หืม” บ๊อบบี้พยายามนึกตามบ้าง เหมือนจะนึกออกอยู่บ้างๆ แต่ไม่ชัด
เท่าไร คิดว่าถ้าเห็นหน้าคงจำได้แน่ๆ แต่เดี๋ยวละ เมื่อกี้เจอบอกว่าเป็นเด็ก

“เด็กผู้หญิงผมยาวสีน้ำตาลนะ”

เมื่อเจอริบยาลักษณะของเด็กคนนั้น ชายหนุ่มก็เหมือนถูกสะกดเบื้องลึก
ในใจให้นึกถึงภาพของใครบางคนที่ติดตาเขามานานหลายเดือน

แต่กระนั้น...เด็กก็คือเด็ก

“นี่เราจนปัญญากันจนต้องพึ่งหมอดูเด็กเลยเหรอ”

บ๊อบบี้ไม่อยากจะลบหลู่ละ แต่เขาต้องบากหน้าไปหาเด็กตัวเล็กๆ แล้ว
ขอร้องให้เธอช่วยหาของให้เนี่ยละ

“แล้วตอนนั้นมีปัญญามากกว่านี้มั๊ยละ” คนเสนอความคิดถามกลับมาด้วย
สีหน้าดูแคลนจนน่าหมั่นไส้

แต่ที่ใจว่ามาก็ถูก ตอนนั้นคนที่ได้ชื่อว่าเสียอย่างบ๊อบบี้ก็คิดจนหัวจะแตก
แล้วว่าจะไปหาสร้อยเพชรนั้นมาจากไหน

ถ้าเปรียบกับสร้อยที่แม่ของเขาให้หาเป็นคน ก็เหมือนแม่บอกเขาว่า “ไป
หาคนชื่อสมชายให้หน่อย บ้านเขาอยู่ที่ประเทศไทย” โดยที่ไม่มีข้อมูลอะไรอย่าง
อื่นเลย บางทีให้หาคนสมชายอาจจะง่ายกว่าด้วยซ้ำ อย่างน้อยก็ยังมีทะเบียน-
ราษฎรเป็นฐานข้อมูลอยู่บ้าง

“ไม่มี” สุดท้ายชายหนุ่มก็ตอบไปอย่างจนใจ ก่อนจะถอนหายใจออกมา
ยาวๆ

“ถ้ามันก็ลองดู ไม่เสียหาย เตี่ยผมเอาเบอร์ติดต่อจากแม่มาให้”

“ไม่เป็นไร เตี่ยผมหาเองก็ได้” ชายหนุ่มปฏิเสธไปอย่างมีพิธี เรื่องเบอร์
ติดต่อคงไม่อยากเก็บไปสำหรับเขา เพราะเตี่ยมาตรงก็จัดการได้ แต่จะให้พี่น้องชาย
คนนี้รู้ไม่ได้ว่าเขากำลังไร้หนทาง มันจะเป็นการหยามหน้ากันเกินไป และอีกอย่าง
เขายังไม่แน่ใจว่าจะไปใช้บริการเธอได้มั๊ย อยากรู้ก็ต้องหาข้อมูลของเธอดูก่อน

“งั้นก็ตามใจ” ผู้หวังดีอย่างเจก็ได้แต่ไหวไหวอย่างไม่มีสีใจนัก ก่อนจะคืบ
เสียวหลงเป่าเข้าปากเป็นขึ้นที่สอง “ว่าแต่พี่ทำอะไร ทำไม่ถึงดูสำคัญขนาดนั้น”

“สร้อยเพชรประจำตระกูลของแม่ผม”

สร้อยเพชรประจำตระกูลที่หายไปอย่างไร้ร่องรอย มันไม่ได้ถูกขโมยไป คุณนายคลากส์บอกว่าครั้งสุดท้ายที่จับคือตอนที่เอาไปฝากไว้กับคุณนายหลิน หรือหลินจื่อหลี่ ภรรยาของนักการเมืองชื่อดัง ที่เหมือนจะมีความสัมพันธ์เป็นเพื่อนของแม่ แต่หลังจากที่ครอบครัวนั้นถูกฆาตกรรม เพชรก็หายไปอย่างไร้เบาะแส แถมคดีนั้นก็ไม่มื่ออะไรืบหน้า จนบัดนี้ก็ยังไม่หาตัวคนร้ายไม่ได้ เขาอดคิดไม่ได้จริงๆ ว่าคงมีอำนาจของใครสักคนอยู่เบื้องหลังคดีนี้

“อะ หายไปไหน ยังไงครับ”

เจ้าหน้าที่ตกใจไม่น้อยเมื่อได้ยิน มันก็แปลกอยู่เหมือนกันที่ของประจำตระกูลไปอยู่กับคนอื่นแบบนั้น แต่แม่ของเขาอ้างว่าช่วงนั้นต้องเดินทางทางเรือไปยุโรป เลยต้องฝากไว้กับคนที่ไว้ใจได้ หรือว่านี่จะเป็นการฆาตกรรมเพื่อชิงทรัพย์ แต่ก็น่าแปลกตรงที่ไม่มีข่าวว่าใครเอาสร้อยเส้นนี้ไปขายเลย

“ก็อยากรู้เหมือนกัน”

โซคราย้าซื้อชิ้นที่สมัยนั้นไม่มีไฟล์ดิจิทัลแบบตอนนี้ มีแต่ฟิล์มและรูปถ่ายที่คุณนายคลากส์ยังพอใจเก็บไว้ให้แต่ก็เป็นภาพเก่าๆ ที่เกือบจะเป็นสีชาวดำ แถมยังเบียดหน้าจนภาพแทบจะเลือนรางไปหมดแล้ว

“สงสัยงานนี้จะยากจริงๆ นะครับ” คู่สนทนาเอ่ยขึ้นพร้อมกับทำหน้าที่เห็นอกเห็นใจ แต่บ๊อบบี้มองปราดเดียวก็รู้ทันว่าเจ้ากำลังคิดอะไรอยู่

“พูดมาตรงๆ เลยดีกว่า”

“หึๆ ทำไม่รู้”

ใช่แล้ว เขากำลังโดนน้องชายเอาคืน หลังจากที่เคยไปแกล้งอีกฝ่ายไว้ก่อนหน้านี้

“สายตาเก็บไม่มิดเลย”

“ก็ถ้าจะมีสักเรื่องที่ บ๊อบบี้ คลากส์ ทำไม่ได้ ผมก็ควรจะจดจำไว้”

รอยยิ้มมุมปากของเจตอนั้นดูเหมือนจะสะใจเป็นที่สุด จนบ๊อบบี้อดสงสัยไม่ได้ว่าตกลงพวกเขายังเป็นพี่น้องกันอยู่รึเปล่าเนี่ย

มาเพียหนุ่มส่งสายตาไปหาห้องรักเพื่อบอกว่า ‘ฝากไว้ก่อนเถอะ’ ก่อนจะแย่งเสี้ยวหลงเป่าชิ้นสุดท้ายมาเป็นของตัวเอง

หลังจากนั้นพวกเขาก็เปลี่ยนเรื่องมาคุยเรื่องธุรกิจบ้าง บ๊อบบี้วางแผนเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพเอาไว้ และริสอร์ทของเจน่าจะเข้ากับโจทย์นี้ของเขาได้ดี พวกเขาค่อนข้างที่จะคิดเห็นไปในทางเดียวกัน และทั้งหมดนี้พีทจะบันทึกไว้ไป คุยในที่ประชุมอีกที

เมื่อไหร่ที่ได้คุยกับคนที่ถูกคอ บ๊อบบี้ก็มักจะเปลอคุยยาวเสมอ รู้ตัว อีกทีก็เกือบห้าโมงกว่า และเขาจะไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำถ้าเลขาฯ มาดเนียบของเขา ไม่สะกิด

“บอสครับ สถานที่ที่นัดกับคุณลลดาห่างจากที่นี่ประมาณชั่วโมงกว่า แต่ ถ้าเราออกช้ากว่านี้รถจะติดมากครับ”

พีทกระซิบเบาๆ อย่างรักษามารยาท ประจวบเหมาะกับบอการลูกลีลูกณ ของน้องชายที่เฝ้ามองนาฬิกาอยู่บ่อยๆ ทำให้มาเพียหนุ่มต้องยอมบอกกล่าวอย่าง ช่วยไม่ได้

เมื่อล่ำลាក់กันเป็นที่เรียบร้อย ทั้งสองคนต่างก็แยกย้ายกันไป โดยที่บ๊อบบี้ ยังต้องเดินทางต่ออีกครั้งเพื่อไปหาลลดาหรือน้องดาตามทีนัดไว้

การมาถึงเมืองไทย สิ่งเดียวที่เขาทำในวันนี้คือตระเวนไปตามร้านอาหาร ต่างๆ...นี่มันรายการบ๊อบบี้ชวนชิมชัดๆ

“มาตร ผมฝากสืบประวัติของอาจารย์บู๊ด้วยนะ” เรื่องที่ได้คุยวันนี้ยังคง ติดค้างอยู่ในใจชายหนุ่ม เขาอยากรู้จริงๆ ว่าอาจารย์บู๊เป็นใคร...และมองเห็น อนาคตจริงหรือไม่

“ครับบอส”

การเดินทางรวมทั้งอาหารมื้อหนักเมื่อครู่ทำให้บ๊อบบี้เริ่มรู้สึกง่วง ถ้า ไม่ติดว่ามีเสียงบางอย่างดังขึ้น

ครืด...ครืด...

เสียงสั้นของโทรศัพท์ดังขึ้น แต่ไม่ใช่ของบ๊อบบี้แน่ๆ เพราะโทรศัพท์ของ เขามีไว้ติดต่อกับเลขาฯ คนสนิทเท่านั้น

“ครับ” เสียงของพีทดังขึ้น

“ครับ”

“อาจจะถึงเลตประมาณสิบนาทีครับ”

“บอสเพิ่งเดินทางมาถึงไม่นานครับ”

“...”

“ถ้าคุณลดาไม่พอใจ สามารถยกเลิกนัดได้ครับ ผมจะได้กลับรถเลย”

บ๊อบบี้เงี่ยหูฟังน้ำเสียงอันเย็นชาของพีทสนทนาผ่านโทรศัพท์ พร้อมกับ
นับถือความอดทนของคู่สายที่สามารถคุยกันด้วยน้ำเสียงแบบนี้ได้

“ถ้าอย่างนั้นกรุณาพอใจเย็นด้วยนะครับ สวัสดีครับ”

บทสนทนาของพีททำให้เขาพอจะเดาได้คร่าวๆ ว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร
บ๊อบบี้จึงไม่ถามอะไรพีทต่อ ชายหนุ่มแอบรู้สึกโชคดียิ่งนัก ที่มีพีทเป็นหน้าด่าน
ไม่ว่าใครจะติดต่อกับเขาก็ต้องผ่านชายคนนี่ก่อนเสมอ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็
ต้องเตรียมใจไว้ในอีกไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงเขาต้องรับมือกับคนที่เขาเอ็นดูเหมือน
น้องสาว...ที่แสนเอาแต่ใจ

๑

เรื่องราวของแวกไวพี

Pu's talk

“นะปู้จ๋า วันนี้ช่วยไปเสิร์ฟที่ร้านให้อีกหน่อยน้ำ พี่เจนนลภาวะกันหันเลย” เสียงของน้ำหวาน เพื่อนสาวคนสนิทที่ยังคงเดินตามอ้อนวอนขอให้ฉันไปช่วยที่ร้านพี่สาวของเธอ

“...”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่น้ำหวานมาขอให้ฉันไปช่วยที่ร้าน ทุกครั้งที่มิพพนักงานในร้านลา ฉันมักจะถูกขอร้องเสมอ แม้แต่พี่สาวของเธอเองก็ยังชวนฉันให้ไปทำงานที่ร้านเป็นพาร์ตไทม์ทุกวันตอนเย็น

แต่อย่างที่รู้ ฉันไม่ได้ว่างมาก บางวันก็มีนัดกับลูกค้า แถมวันเสาร์อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ฉันก็ต้องไปขายเกาลัดอีก ที่ต้องทำงานเยอะแบบนี้เพราะฉันต้องหาเงินไปจ่ายค่าเทอม แถมยังต้องมีเงินสำรองไว้เยอะๆ เพื่อที่ในอนาคตจะเริ่มธุรกิจอะไรสักอย่างเป็นหลักเป็นฐานให้ตัวเอง

ร้านของพี่น้ำหอมเป็นร้านอาหารสไตล์ฟิวชั่นที่ราคาก็แรงอยู่พอสมควร ลูกค้าส่วนมากค่อนข้างจะมีตังค์ การบริการที่ประทับใจถือเป็นจุดเด่นของร้าน ถึงแม้ปกติฉันจะไม่ใช่คนอ้อนหวานนอบน้อม แต่เวลาไปทำงานที่ร้านฉันก็ต้อง

ปรับตัว ถือเป็นภารกิจ ในอนาคตถ้าคิดจะทำธุรกิจของตัวเองก็ยิ่งต้องดูแลมากกว่านี้อีก

ไม่ใช่ว่าฉันไม่อยากช่วยน้ำหวานนะ แต่ว่าวันนี้มันเป็นวันเดียวในสัปดาห์นี้ที่ฉันจะว่าง เลยไม่ค่อยอยากไปเท่าไรหรอก

“นะปู้หน้า วันนี้ฉันติดต่อกับใครก็ไม่มีใครว่างเลย” น้ำหวานเริ่มทำหน้าที่ดูนางสงสาร พร้อมกับทำเสียงออดอ้อน แต่บอกไว้เลยว่าแบบนั้นเปลี่ยนใจฉันไม่ได้หรอก

“ขอพักหะวะวันนี้” ฉันตอบอย่างไม่โยกมือก่อนจะเก็บกระเป๋านักเรียนเตรียมตัวกลับบ้าน

“ค่าจ้างวันนี้พียงหนึ่งเลยนะ พี่น้ำหอมให้เพิ่มเป็นพิเศษเลย” ยายน้ำหวานยังคงตอแยไม่เลิก แถมยังเอาเงินมาล่อ มองฉันเป็นคนยังงี้กัน ถ้าคิดว่าฉันจะเห็นแก่เงินละก็...

คิดดู!

“รักปู้ที่สุดเลย” เสียงจื้อยแจ้วของน้ำหวานยังคงวนเวียนอยู่รอบกายฉัน

ในที่สุดเราก็มาถึงหน้าร้าน ‘Beef me’ จนได้ ไข่แล้วละ ฉันถูกจูงจุมูกอย่างง่ายตายด้วยเงินแค่หนึ่งพันนั้นแหละ เงินนั้นทำให้ฉันมีค่าอาหารได้สัปดาห์กว่าเลยนะ แถมที่ร้านยังเลี้ยงอาหารเย็นอีกด้วย จะยอมช่วยพี่น้ำหอมก็แล้วกัน

ทันทีที่น้ำหวานยื่นข้อเสนอมา ฉันก็รีบโทร. บอกแปะว่าวันนี้จะกลับช้า ซึ่งแปะก็โอเค ไม่ได้ว่าอะไร แปะคงชินแล้วที่ฉันมาร้านนี้ประมาณเดือนละสองสามครั้ง โชคดีที่ร้านอยู่ไม่ห่างจากบ้านฉันมากนัก ใช้บริการพี่วินแวนนี่ไปส่งไม่เกินสิบนาทีก็ถึงบ้าน

“พอเลยน้ำหวาน เราจะเปลี่ยนชุด จะไปทำอะไรก็ไปเลย” ฉันโบกมือไล่ น้ำหวาน

เจ้าตัวทำหน้าองเล็กน้อยก่อนจะสะบัดก้นหนีไป ส่วนฉันก็เข้าไปหยิบยูนิฟอร์มของร้านแล้วเข้าไปเปลี่ยนในห้องน้ำพนักงาน

ร้านนี้เปิดตอนสิบเอ็ดโมงถึงสามทุ่ม แต่คนจะเยอะเป็นพิเศษช่วงหกโมงเย็นจนถึงร้านปิด ร้านจึงต้องการพนักงานในช่วงเวลานี้เยอะเป็นพิเศษ ถ้ามีคน

ลาละก็ ต้องหาคนมาแทนเลยละ ไม่งั้นทำงานไม่ทันกันจริงๆ

ฉันกับน้ำหวานมาถึงที่ร้านประมาณห้าโมงเกือบจะหกโมงแล้ว แยกในร้าน เริ่มทยอยมาจนโต๊ะใกล้เต็มแล้ว อย่างที่บอกว่าร้านนี้เน้นเรื่องบริการ พนักงานเสิร์ฟหนึ่งคนจะดูแลไม่เกินสามโต๊ะเท่านั้น พนักงานในร้านเลยอะพอสมควร นี่ยังไม่รวมในครัวนะ

“น้องปู้ ขอขอบคุณมากๆ เลยนะจ๊ะที่มา” พี่น้ำหอมเข้ามาทักทายฉันเมื่อฉันเดินเข้าไปที่หลังเคาน์เตอร์เพื่อดูว่าต้องไปดูแลโต๊ะไหนบ้าง

“สวัสดิ์ค่ะพี่น้ำหอม” ฉันยกมือไหว้ทันทีย่างรู้งาน พี่น้ำหอมเป็นพี่สาวของน้ำหวาน และอายุก็มากกว่าอายุจริงของฉันด้วย เธอเป็นเจ้าของร้านนี้ รวมทั้งเป็นผู้จัดการเองไปในตัว ร้านนี้จะว่าใหญ่ก็ใหญ่ แต่ระบบต่างๆ ก็ยังดูเป็นกันเองอยู่เนื่องจากพี่น้ำหอมเป็นคนดูแลทั้งหมด ไม่ได้แบ่งสัดส่วนชัดเจนแบบภัตตาคารใหญ่ๆ ที่เขาทำกัน

“ยังเหลือโต๊ะสอง เจ็ด แล้วก็สิบ ที่ว่างนะจ๊ะ ถ้ามีลูกค้าเข้ามาปู้จัดการเลยนะ” พี่น้ำหอมแฉ่งงานให้ฉันทันที ก่อนจะหันไปจัดการอย่างอื่นต่อ ส่วนฉันก็รับคำแล้วไปยืนรอรับลูกค้าหน้าร้านทันที

เวลาผ่านไปไม่นานก็มีลูกค้าเข้ามาเรื่อยๆ จนโต๊ะเกือบจะเต็มแล้ว จะเหลือก็แต่โต๊ะสิบโต๊ะเดียว ฉันสาละวนอยู่กับการรับออร์เดอร์และเสิร์ฟอาหารอยู่สักพัก จนกระทั่งมีเสียงกริ่งดังขึ้นที่หน้าร้าน ฉันจึงรีบไปที่ประตู เพราะโต๊ะสุดท้ายที่ว่างคือโต๊ะที่ฉันต้องดูแล

เมื่อไปถึงก็พบหญิงสาวร่างเล็ก หน้าตาสะสวยราวกับภาพวาด ผิวขาวราวกับหิมะช่างตัดกับปากสีแดงของเธอเสียจริง ท่าทางเธอดูเป็นพวกคุณหนูหน่อย บางอย่างในหัวฉันบอกทันทีว่าฉันไม่ควรทำให้เธอไม่พอใจถ้าไม่ยอมมีชีวิตที่อุ่นรวย และแน่นอนว่าวันนี้เธอต้องอยู่ภายใต้การดูแลของฉันทนเอง

“สวัสดิ์ค่ะ คุณผู้หญิง มากี่ท่านคะ” ฉันปั้นหน้ายิ้มต้อนรับลูกค้าแบบที่ชีวิตปกติไม่เคยทำ

“สองโต๊ะค่ะ โต๊ะละสองคน” หญิงสาวเซิดหน้าขึ้นเล็กน้อยก่อนจะตอบ ท่าทางที่เธอวาดมือไม่รวมไปถึงการแต่งกายด้วยชุดเดรสเข้ารูปเปิดไหล่สีแดงสด

นั่นทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่าเธอเป็นสโนไวต์กลับชาติมาเกิด

“ต้องขอภัยจริงๆ ค่ะ วันนี้ร้านของเราเหลือแค้โต๊ะเดียว หรือถ้าคุณรอได้ อีกไม่เกินสิบห้านาทีน่าจะมิตะว่างเพิ่มอีกค่ะ” ฉันบอกไปตามจริง มิตะหำมั้ง ถ้าจำไม่ผิด ที่กินอาหารใกล้เสร็จแล้ว อีกไม่นานพวกเขาน่าจะเรียกให้ไปคิดเงิน

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้อ่ะ” เธอตอบ

“ฉันตามดิฉันมาทางนี้เลยค่ะ” ฉันยังคงยิ้มให้เธอเหมือนเดิม...ตามหน้าที่ก่อนจะนำเธอไปที่โต๊ะสิบ และจัดแจงเสิร์ฟน้ำเปล่าให้เธอ ก่อนที่จะมารอรับออร์เดอร์

“วันนี้เรามีเมนูพิเศษเป็นสลัดหอยเชลล์ซอสมะนาวนะค่ะ” ฉันแนะนำเมนูพิเศษของทางร้านขณะที่เธอกำลังเปิดอ่านเมนู

“เอามาหนึ่งทีแล้วกัน แล้วก็โบนสเติก เอาเป็นแรร์นะค่ะ เครื่องดื่มเป็นไวน์แดงค่ะ” เธอสั่งโดยที่ไม่ได้มองหน้าฉัน ฉันจึงรีบจดโดยตอบรับเธอด้วยการพยักหน้า

“ได้ยีนที่พูดไซ้มี๊ยะค่ะ”

“ค่ะ”

“เห็นไม่ขานตอบ เอาเท่านี้ก่อนนะค่ะ อีกโต๊ะเดียวจะสั่งอีกทีค่ะ” เธอขีดหน้าขึ้นอีกครั้ง ท่าทางหยิ่งยโสนั้นทำให้ทางคิวด้านซ้ายของฉันเริ่มกระตุก

ค่ะ! แม่คุณหนู เอาที่สบายใจ อยากรทำอะไรทำ ฉันเห็นอนาคตเธอจะลำบากอยู่รำไร ขอให้โชคดีแล้วกัน

“ขอภัยค่ะ เดี่ยวดิฉันจะนำเครื่องดื่มมาให้ค่ะ” ถึงจะบ่นให้เธอบ้างในใจ แต่ใบหน้าของฉันก็ยังคงมีรอยยิ้มประทับไว้อยู่ ก่อนจะรีบโค้งให้เธอแล้วเดินออกมา

หลังจากที่ส่งออร์เดอร์ให้ทางห้องครัวเรียบร้อยแล้ว หน้าทีฉันยังต้องคอยไปวนเวียนอยู่รอบๆ โต๊ะนั้นเพื่อดูว่าเธอจะต้องการอะไรเพิ่มเติมหรือไม่ ขอให้เจ้าแม่ชุดแดงนั้นอย่าได้องค์ลงวันนี้เลยก็แล้วกัน

“สวัสดีค่ะ คุณพีท นี่ดาเองนะค่ะ” ระยะเวลาที่เดินวนไปมา เสียงแหลมปรืดของเจ้าหญิงปากแดงก็ดังขึ้น เธอกำลังคุยโทรศัพท์อยู่กับใครสักคน

“พี่จึ้นออกเดินทางมารียังคะ”

“แล้วเมื่อไหร่จะถึงคะ อีกไม่กี่นาทีก็จะถึงเวลานัดแล้วนะคะ”

“ว่าไงนะคะ ไหนคุณบอกว่าให้ฉันตรงเวลา แล้วทำไมคุณกลับเลตเองล่ะคะ”

“คุณเป็นเลขาฯ ประสาอะไรคะ ไม่ดูแลเวลาของเจ้านายเลย แล้วตอนนี้ฉันมารอแล้วนะคะ ไวน์ก็สะ...” เสียงบ่นของเธอเหมือนจะขาดช่วงไป เหมือนตอนนี้เธอกำลังอึ้งกับอะไรสักอย่าง

“...”

“คะ...คุณ!”

ดูเหมือนเธอจะไม่พอใจคู่สายเป็นอย่างมากหลังจากที่ว่างสาย เธอดูหงุดหงิด ต่างกับตอนที่เดินเข้าร้านมาลิบลิบ และเหมือนว่าพายุกำลังจะพัดมาที่ฉันในไม่ช้า

“เธอ!” นั่นไง ไม่ทันขาดคำ ใบหน้าเกรี้ยวกราดของเธอก็หันมาทักทายฉันเข้าให้แล้วไง

“คะ?” หน้าทีของฉันคือยิ้ม ไม่ว่าเธอจะพูดอะไรมา ฉันก็แค่อยิ้ม

“อาหารไม่ต้องรีบทำมานะ อีกสักสิบนาทีแฟนฉันถึงจะมา” ยังเป็นโชคดีของฉันที่เหมือนเธอจะกำลังพยายามควบคุมอารมณ์อยู่ แฟนมาช้าสินะ เลยอารมณ์เสีย

“ได้ค่ะ”

“ขออะไรมากินเล่นก่อนแล้วกัน” เธอส่งด้วยน้ำเสียงที่ยังมีความหงุดหงิดปนอยู่

“คุณจะรับเมนูนี้คะ หรือจะให้ดิฉันแนะนำ” ด้วยความหวังดี กลัวเธอจะคิดไม่ออก เพราะลูกค้าหลายๆ คนในร้านนี้บางทีก็ไม่วางจะกินอะไร ชอบให้แนะนำเมนูมากกว่า

“ข้าวไข่เจียวแล้วกัน” เธอตัดบททันทีที่ฉันพูดจบ

แต่เดี๋ยวนะ...ข้าวไข่เจียวบ้านเธอเธอเอามากินเล่นนะ ยายคุณหนู!

เวลาผ่านไปเกือบสิบนาที ตลอดเวลาฉันต้องวิ่งวุ่นอยู่กับการรับ
ออร์เดอร์ เลิร์ฟอาหาร เต็มเครื่องเต็ม แถมยังต้องรับมือกับความเยาะของแต่ละ
โต๊ะ และที่สำคัญที่สุด... ต้องยิ้ม

“น้องคะ พี่สั่งหอมใหญ่หั่นละเอียด ทำไมถึงได้ขึ้นใหญ่แบบนี้คะ”

เสียงของคุณผู้หญิงตัวแทนจากโต๊ะสองดั่งขึ้นหลังจากที่ฉันวางจานสลัด
ลงไปไม่นาน

ด้วยความที่มีจิตบริการ ฉันจึงรีบเข้าไปดูทันทีว่าจานสลัดเป็นแบบไหน
แล้วก็พบว่าหอมใหญ่ในจานนั้นซอยเล็กและบางจนจะเป็นเส้นผมอยู่แล้ว ถ้าจะ
เอาเล็กกว่านี้ เจ้าควรจะสั่งว่าหอมใหญ่ปั้นนะคะ

แต่ก็ได้แค่นี้ เพราะสิ่งที่ฉันต้องพูดและต้องทำคือ ยิ้มให้กว้างแล้วตอบ
ว่า

“เดี๋ยวจะเปลี่ยนให้คะ”

“ไวๆ แล้วกัน รอนานแล้วเนี่ย”

เธอพยักหน้าตอบแบบขบขัน สีหน้าไม่ได้ดีขึ้น แต่อย่างน้อยก็ได้แยะ
ไปกว่าเดิม ก็ยังถือว่าดี

พูดอะไรก็พูดไปเถอะ หน้าทีฉันคือทำตามทีพี่น้าหอมบอก ฉันไม่เอามา
คิดให้เป็นอารมณ์หรอก ว่าแล้วก็รีบหยิบจานสลัดที่น่าสงสารยกกลับเข้าครัว เพื่อ
ให้ทางนั้นแก้ไขขนาดหอมใหญ่ให้ เอาให้เป็นผงมาเลยนะ

หลังจากที่ไปส่งของในครัว ฉันก็กลับมาเดินวนแถวโต๊ะที่ฉันดูแลอีกครั้ง
เผื่อว่าจะมีใครต้องการอะไรเพิ่มเติมอีก และก็เป็นที่ตามคาด ยายคุณหนูปาก
แดงโบกมือเรียกฉันทันทีที่เห็นหน้า

“เธอ อาหารเดี๋ยวอีกสิบนาทียกมาได้เลยนะ แฟนฉันจะมาแล้ว” ดูเหมือน
เธอจะกลับมาอารมณ์ดีแล้วเมื่อแฟนของเธอกำลังจะเดินทางมาถึง ซึ่งก็ดี ฉันจะ
ได้ไม่ต้องหวาดระแวงว่าภูเขาไฟลูกนี้จะระเบิดเมื่อไหร่

“ได้ค่ะ” ฉันยิ้มกว้างให้เธออย่างเคย วันนี้ใบหน้าฉันถูกล็อกโปรแกรมมา
เรียบร้อยแล้วให้ยิ้มเท่านั้น

ฉันเดินกลับเข้าไปในครัวอีกครั้งเพื่อส่งสัญญาณให้เริ่มทำสเต็ก น่าจะได้
เลิร์ฟทันเวลาพอดี ในครัวตอนนี้ก็วุ่นวายไม่ต่างจากข้างนอก บางทีฉันก็อยาก

เสนอความคิดเห็นกับที่น้ำหอมระบุว่าควรจัดระบบภายในร้านมากกว่านี้หน่อย ตอนนั้นมันยังมั่วๆ อยู่ ร้านก็ขายดีไม่ใช่น้อย ถ้าระบบดีร้านน่าจะไปได้ไกลกว่านี้

เมื่อกลับมาที่หน้าร้านอีกครั้ง คราวนี้ที่โต๊ะของคุณหนูปากแดงมีผู้ชายมายืนอยู่ข้างๆ หนึ่งคน นั่นแฟนเธอเธอ แต่เท่าที่ฉันรู้ เขาไม่ใช่เนื้อคู่เธอนี้ แต่อะไรก็แล้วแต่ ฉันจะไม่ยุ่งเรื่องชาวบ้าน หน้าที่ของฉันคือการให้บริการเท่านั้น

“สวัสดีค่ะ รับอะไรเพิ่มมั้ยคะ”

ฉันถามอย่างเป็นมิตร แต่ชายคนนั้นกลับมองฉันอย่างไม่ไว้ใจก่อนจะมองไปรอบๆ เพื่อสำรวจ ไม่ว่าจะเป็นโต๊ะอื่นๆ เพดาน หรือแม้แต่มุดลงไปใต้โต๊ะ

เฮีย!

“คุณคะ ทำอะไรคะ” ฉันรีบส่งเสียงทักการกระทำนั้นทันที เขาทำบ้าอะไรเนี่ย ทำไมมายืนคุณหนูถึงได้มีรสนิยมประหลาดนักนะ

“ปลอดภัยครับ พาบอสเข้ามาได้” ชายคนนั้นไม่ตอบอะไรฉัน แต่กลับจับปกเสื้อสูทสีดำของเขาทำท่าเหมือนกำลังคุยกับใครสักคน จะว่าไปฉันเริ่มคุ้นๆ หน้าเขาขึ้นมาแล้วสิ

ความสงสัยของฉันอยู่ได้ไม่นานนัก เมื่อประตูหน้าร้านเปิดออก และปรากฏให้เห็นชายหนุ่มหน้าใสสไตล์เกาหลีสวมกับร่างสูงกำยำที่เดินตามมาติดๆ ไปหน้าคอมที่ยังคงตราตรึงอยู่ในหัวของฉันมานานหลายเดือน

นั่นตาลุงคนนั้นนี่!

“พี่จันทา ดารอตั้งนาน หิวมั้ยคะ ดาสั่งของชอบไว้ให้แล้วค่ะ” คุณหนูปากแดงส่งเสียงหวาน ต่างกับเสียงที่สั่งอาหารลิบลับ “ช่วยหลบหน่อยสิคะ ยืนขวางคนเขาจะสวิตกัน”

เฮอะ ยายผู้หญิงสองเสียง!

เพราะว่าฉันมัวแต่ตั้งใจในความโลกลมจนผลอยืนค้างอยู่ข้างๆ ทำให้ไปขวางทางรักของเธอเข้า นี่เขาเป็นแฟนกับคุณหนูคนนี้เธอเนี่ย แต่ที่ฉันรู้ เนื้อคู่เธอก็ไม่ใช่เขา แต่เป็น...

“คุณลดดาช่วยหยุดตรงนั้นก่อนครับ ถ้าจะตะเต้บอส รบกวานให้เข็γκก่อนว่าคุณไม่มีอาวุธ”

ยังไม่ทันที่ฉันหรือยายคุณหนูจะได้ขยับตัว เสียงอันราบเรียบเย็นชาก็ดังขึ้น พร้อมกับใครบางคนที่มายืนขวางหน้าคุณฉันที่วุ่นนั้นเอาไว้

“อะ?” เธอดูเหมือนจะอึ้งไปกับประโยคดังกล่าว ก่อนจะค่อยๆ ยกสองมือขึ้นเพื่อให้ง่ายต่อการตรวจอาวุธ

“คุณด้วยครับ” ชายคนนั้นผายมือมาที่ฉัน สีหน้าของเขายังคงนิ่ง ไม่เปลี่ยนแปลง ใบหน้าที่อ่านอารมณ์ไม่ออกนั้นทำอย่างกับว่าพร้อมจะชักปืนมายิงตลอดเวลาถ้ามีใครคิดตุงตอกกับเขา

“อะ?”

นี่มันบ๊ออะไรกันเนี่ย แก๊งค์อาวุธเถื่อนนี่ไง แล้วทำไมฉันต้องมาโดนตรวจอะไรแบบนี้ด้วย

แต่ด้วยความน่ากลัวของชายทั้งสาม และฐานะผู้ให้บริการดีเด่นอย่างฉัน ทำให้ตอนนี้ฉันและยายคุณหนูต้องอยู่ในท่ายกมือขึ้นสองข้างอย่างพร้อมเพรียงกันเป็นที่เรียบร้อย

ชายคนแรกที่ฉันเจอเดินวนรอบเราสองคน มองอย่างพินิจพิจารณา แต่ก็ได้แต่ตะตัวหรือล้วงเกินอะไรมากกว่านั้น ก่อนจะหันไปพยักหน้าส่งสัญญาณให้อาตีเล็กจอมโหด

“เชิญครับ”

ในที่สุดช่วงเวลาแห่งความตึงเครียดก็จบลงเมื่อบอดีการ์ดหน้าหวานยอมถอยไปข้างหลังเจ้านายของเขา คุณลลดาที่ว่าริบโผเข้าไปเกาะแขน

“พี่จ๋าเนี่ย เมื่อไหร่บอดีการ์ดของพี่จะชินกับตาอะ เจอที่ไรต้องแบบนี้ทุกที” เสียงสองของคุณดาดังขึ้นทันทีที่เข้าถึงตัวคุณฉัน

ก็ไม่ได้อยากอยู่เป็นก้างขวางคอนะ แต่เมื่อไหร่จะเข้าที่กันให้เรียบร้อยฉันจะได้ทำงาน

“เขาก็ทำตามหน้าที่ครับ น้องดาไปนั่งเถอะ”

“ดาตกใจอะ ช่วยปลอบหน่อยนะคะ” นอกจากจะมีเสียงสองแล้วยังมีเสียงสามสี่ห้าหกด้วย แม่คุณก็ฉอเลาะเก่งจนฉันอดหันไปไล่ไม่ได้

“นั่งเถอะครับ พี่ว่าพี่เริ่มหิวแล้ว” ในที่สุดคุณชายมาเพี้ยนนั้นก็ดับทเสียงที่ดี...นั่งกันได้แล้ว ฉันจะได้ทำงาน

“ดาจองอีกโตะไว้ให้คุณพิทและคุณมาตแล้วละ จะได้มีเวลาเป็นส่วนตัว”

“ผมห่างจากบอสไม่ได้ถ้าบอสไม่สั่งครับ” เสียงของบอดีการ์ดคู่กายทั้งสอง
ตั้งขึ้นพร้อมกันราวกับเป็นระบบตอบรับอัตโนมัติ

“ไปพักเถอะ”

“ครับ”

โอย...ห้องปฐปวตหวักับฉากลิเกนี่เหลือเกิน

“คุณผู้ชายรับอะไรเพิ่มเติมดีคะ ที่คุณผู้หญิงสั่งไว้ให้มีทีโบนสเต็กแบบ
แรร์ และไวน์แดง” ฉันถามด้วยท่าที่นอบน้อมพร้อมกับรอยยิ้มพิมพ์ใจตามแบบ
ฉบับของพนักงานร้านนี้

“...” เจ้าประคุณมาเพียงที่รักเงยไปครู่หนึ่งพร้อมกับจ้องหน้าฉันด้วย
สีหน้าที่ฉันก็อ่านไม่ออก ถ้าเขาไม่ผิดเขาคงจำได้ละมั้งว่าฉันเป็นเด็กผู้หญิงที่จ้อง
จะกินเขาอะ ำให้ตายสิ

“ถ้าไม่รับอะไรเพิ่ม ขออนุญาตยกอาหารมาเสิร์ฟเลยนะคะ”

“ครับ”

เพราะไม่ชอบสีหน้าและสายตาที่อ่านไม่ออกนั้น ฉันจึงขอลี้งให้มากที่สุด
ด้วยการหนีเข้าครัวไป

สำหรับฉัน เขาเป็นมนุษย์ลึกลับ ตั้งแต่เกิดมาไม่ว่าฉันจะพบเจอหน้าใคร
ก็ต้องมีอย่างน้อยหนึ่งเรื่องให้ฉันได้รู้เกี่ยวกับคนคนนั้น ก็มีเขาคนแรกนี่แหละที่
ไม่มีข้อมูลอะไรสักนิดโผล่มาในหัวฉันเลย จะไม่ให้กลัวได้อย่างไร

ไม่นานฉันก็ต้องกลับมาที่โตะนี้อีกครั้งอย่างจำใจ ก็ในเมื่อตอนนี้
พนักงานคนอื่น ๆ ไม่มีใครว่างเลย แต่คราวนี้โตะกลับเหลือเพียงแค่เจ้าพ่อมาเพียง
หนึ่งนั่งอยู่คนเดียว ส่วนยายคุณหนูนั้นหายไปในไหนแล้วก็ไม่รู้

“ผมว่าคุณเป็นคนที่ตั้งใจทำงานดีนะ” เสียงทุ้มที่ฟังดูนุ่มหูตั้งขึ้นเมื่อฉัน
วางถาดสเต็กตรงหน้าเขา น้ำเสียงของเขาไม่ได้บงบอกอะไรเกี่ยวกับความคิด
เขาทั้งนั้น

“ขอบคุณค่ะ”

“...” ตาคมของเขาจ้องมาที่ฉันอีกครั้ง มันไม่ใช่สายตาพิศวาส อาฆาต

หรือเป็นมิตร มันเป็นสายตาที่ดูว่างเปล่า แต่ก็มิีประกายอยู่แปลกๆ

“อ้อ ฉันไม่มีความต้องการอะไรทั้งนั้นกับคุณคะ ได้โปรดอย่าเข้าใจผิด” ไหนๆ เขาก็มองมาขนาดนี้แล้ว ฉันก็ขอโอกาสแก้ตัวจากครั้งที่แล้วที่ไม่มีแม่แต่เวลาจะให้อ้าปากเถียง

“ขอโทษครับ ถ้าครั้งนั้นผมเข้าใจผิดไปเอง ก็เห็นคุณจ้องผมขนาดนั้น” เขายกไหล่ ก่อนจะละสายตาไปมองที่สเต็กจานร้อนที่ฉันเพิ่งวางลงไป

“ถ้าไม่รับอะไรเพิ่ม ฉันขอตัวนะคะ” เมื่อเขาเข้าใจถูกต้อง ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ฉันต้องอยู่ตรงนี้ต่อ รีบไปจากโต๊ะนี้หน้าจะดีกว่า เขาดูไม่น่าไว้วางใจเอาเสียเลย ไหนจะสายตาของบอดี้การ์ดสองคนนั้นอีก

“รับครับ”

“รับอะไรดีคะ” คราวนี้ฉันนึกขี้มกวางให้เขาอย่างไม่จริงใจ

“เอาสิ่งที่คุณคิดว่าผมจะสั่งแล้วกันครับ”

“...”

“ตามนั้นนะครับ”

(&**(^&.\$%#\$(*&* (##@#@!\$%^&9

นี่คือคำสบถไม่เป็นภาษาในใจของฉันหลังจากที่เดินออกมาจากโต๊ะอาหารรหัสหมายเลขสิบ ให้ตายสิ เขาคิดว่าฉันเป็นตัวอะไรหรือจะไปอ่านใจเขาได้ ขนาดแฟนเขายังสั่งข้าวไข่เจียวเป็นอาหารว่าง แล้วฉันจะไปรู้ได้ไงว่าเขาจะไม่กินอะไรประหลาดๆ อีก ข้าวผัดเนื้อยูนีคอร์นหมัยละ ทั้งที่วันนี้ตั้งใจว่า ไม่ว่าลูกค้าจะเป็นยังไง ฉันจะต้องไม่เก็บมาเป็นอารมณ์ แต่ก็งั้นได้

สิ่งที่ดีที่สุดตอนนี้คือการยื่นสงบสติอารมณ์อยู่หน้าห้องน้ำ หายใจเข้าออกช้าๆ นับหนึ่งถึงสามสิบเอ็ด โอเค สติกลับมาแล้ว

“พื้่น้ำหอมคะ โตะลิบเขาอยากได้เมนูพิเศษ ทำอะไรให้เขาดีคะ” สุดท้ายฉันก็หาทางออกโดยการปรึกษากับพื้่น้ำหอม ว่าจะสั่งอะไรให้เขาดี

“เปิดบอไวน์แดงแล้วกันนะ” พื้่น้ำหอมยิ้มตอบง่ายๆ พร้อมกับวางถาดสลัดหอยเชลล์ลงบนมือฉัน ก่อนจะพูดจาด้วยภาษาที่สยดสยองที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้ยินมา...

“น้องบู โต๊ะลืบ พี่ฝากด้วยนะ คนนี้ไว้อีกที่สุดๆ ดูแลโต๊ะเดียวเลยนะ โต๊ะ
อื่นพี่ให้คนอื่นดูให้แล้ว”

ขอบคุณสวรรค์!

๒

เด็กเสิร์ฟประกาศ

Pu's talk (ต่อ)

ดูซิว่าเงินหนึ่งพันทำให้ฉันต้องเจออะไรบ้างตอนนี้ ไม่ว่าจะสายตา
เก้รียวกราดของยายคุณหนู สายตาจ้องจับผิดของบอดีการ์ตจากโต๊ะลิบเอ็ด แล้ว
โหนจะมนุษย์ประหลาดที่พูดจาก่อวอย่างตาลุงคนนั้นอีก รุ่งไปดูดวงให้แม่ค้า
ในตลาดแถวบ้านยังดีกว่า

ระหว่างที่รอเบ็ตอบไวน์แดง หน้าทีของฉันก็ต้องวนเวียนอยู่รอบโต๊ะ
ไวโอพิ่นี่ไปเรื่อยๆ ดูว่าพวกเขาต้องการอะไรเพิ่มหรือไม่ แล้วก็เป็นคนมาเพียนั้น
ที่ยกแก้วขึ้นมากะดิกเรียกฉันให้ไปเติมไวน์ให้

“ร้านนี้มีพนักงานคนเดียวรีไรงคะ ทำไมต้องเป็นเธอมาคอยวนเวียนอยู่
ตลอด” ยายคุณหนูถามขึ้นขณะที่ฉันกำลังรินไวน์ สายตาของเธอที่มองฉันเปลี่ยน
ไปหลังจากกลับมาจากห้องน้ำ...ไปโดนตัวโหนมาอีกล่ะ

“ตอนนี้โต๊ะในร้านเต็มหมดเลยคะ แต่ละคนเลยมีหน้าที่กันล้นมือ ดิฉัน
จึงต้องดูแลพวกคุณเพื่อให้ได้รับการบริการที่ดีที่สุดคะ” ฉันตอบพร้อมกับฉีกยิ้ม
ทั้งยังบังคับตาตัวเองให้ต้องยิ้มไปด้วย

“แล้วทำไมต้องเป็นเธอ เปลี่ยนคนได้มั๊ย”

“คะ...”

“ดา ทำไมพูดแบบนี้” ยังไม่ทันที่ฉันจะได้พูด เสียงคุณมาเพียก็แทรกขึ้นมาก่อน

รอยยิ้มที่ปรากฏอยู่ที่มุมปากของเขาทำให้ฉันรู้สึกว่าเขาพูด...ไม่ได้เพื่อช่วยฉันสักนิด แต่จะเถียงกันทำไมให้มากความ ตามฉันสิว่าอยากมาอยู่ใกล้พวกคุณหรือเปล่า

“ก็ทำไมชอบสายตาก็เธอมองพี่จิ้นนี่คะ” สายตาบ๊อบอะไรกันล่ะ ฉันไปมองเขาตอนไหนกัน

“ขอโทษครับ เชิญคุณทำงานของคุณต่อได้เลย” ในที่สุดเขาก็ตัดบทพยายคุณหนูจอมมโนนั่นเสียที

และฉันก็ตอบออกไปได้แค่ “คะ”

ไม่นานก็มีสัญญาณจากทางห้องครัวส่งมาว่าเปิดอบไวน์แดงเสร็จแล้ว ฉันจึงรีบเข้าไปในครัวเพื่อเอามาส่ง ตอนนั้นฉันตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าต้องรีบให้พวกเขากินเสร็จไวๆ จะได้กลับไปเสียที

“เปิดอบไวน์แดงมาแล้วคะ” ฉันวางจานเปิดลงบนโต๊ะอาหารท่ามกลางสายตาประหลาดใจของคนทั้งคู่

“เฮ้ ใครสั่งเปิดอบไวน์แดงคะ” ยายคุณหนูหันมาถามฉันด้วยสีหน้าสงสัยแล้วจะให้ฉันตอบยังไงดีล่ะ เขาไม่ได้สั่ง ฉันสั่งให้เองแบบนี้หรือ

“คือว่าเป็นเมนูพิเศษจากทางร้านคะ”

“เมนูพิเศษอะไรกัน พี่จิ้นเขาแพ้...”

“ดา พี่สั่งเอง อยากให้ดาลองชิมนะ” คุณมาเพียมองฉันอย่างประหลาดใจแล้วพูดแทรกขึ้นมา ก่อนที่ยายคุณหนูจะโวยวายมากกว่านี้ และเหมือนว่าคุณบอดี้การ์ดทั้งสองจะขยับตัวเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงอะอะของคุณหนูดา แต่คุณมาเพียก็ยกมือปรางเอาไว้ก่อน

อย่าบอกนะว่าเขากินเบ็ดไม่ได้ แพ้เบ็ด?

“ให้ดาเหรอคะ” ยายคุณหนูเปลี่ยนเป็นเสียงที่สองอีกครั้งหลังจากรู้ว่ามีคนสั่งเมนูพิเศษให้ “ขอบคุณนะคะ ดีใจจังเลย”

ถึงหมั่นเลี้ยงคุณหนูอยู่นิดหนึ่ง แต่ตอนนั้นฉันรู้สึกผิดอยู่มาก หากเขา

แพ้เบ็ดแล้วเป็นอะไรขึ้นมาจริงๆ ละก็ แย่แน่ๆ จึงได้แต่ยืนสงบนิ่งอยู่ไม่ห่างจากโต๊ะเขาเงิบๆ รอดูว่าพวกเขาต้องการอะไรเพิ่มเติมหรือไม่ และระหว่างนั้นก็ต้องฟังบทสนทนาของพวกเขาอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“พี่จิ้นจะมาอยู่เมืองไทยอีกนานมั้ยคะ”

“อาจจะนานครับ ขึ้นอยู่กับว่างานจะเสร็จเมื่อไหร่”

“แสดงว่าเราจะได้เจอกันบ่อยๆ ใช่มั้ยคะ”

“คงต้องนัดผ่านพีทนะครับ ตารางเวลาที่อยู่ที่นี่พีท” คนอะไรเอ็นชากับแฟนเสียจริง แบบนี้สินะ เนื้อคู่เธอถึงไม่ใช่เขาอะ

ยายคุณหนูทำปากงู หันไปมองที่โต๊ะบอดี้การ์ดอย่างไม่พอใจ ก่อนจะหันมาคุยกับคุณมาเพียงต่ออย่างออตออัน

“คุณพีทอีกแล้วหรอคะ เราติดต่อกันเองได้มั้ยคะพี่จิ้น”

“คงไม่ได้ครับ”

ระหว่างที่ฟังเรื่องไร้สาระของคนทั้งคู่ ในหัวของฉันก็รับรู้ได้ถึงอะไรบางอย่างที่ผิดปกติ หันไปดั้นเองประตูของร้านก็เปิดออก เผยให้เห็นผู้ชายร่างสูงดูสะอาดสะอ้านที่กำลังเดินเข้ามาในร้าน เขาดูดีนะ แต่เขาไม่ปกติ ทำยังไงดีนะ ฉันรับรู้ได้ว่าเขากำลังจะทำเรื่องร้ายๆ สักอย่างในร้านแห่งนี้ แต่ระหว่างที่กำลังคิดหาวิธี เสียงของใครบางคนก็แทรกเข้ามา

“ว้าย! เลอะหมดเลยคะ” เสียงยายคุณหนูดังขึ้น มือของเธอเต็มไปด้วยน้ำสีแดงของมะเขือเทศ “เดี๋ยวตามานะคะ ขอตัวไปล้างก่อน”

ฉันเบิกตากว้างขึ้น ไม่ได้นะ ยายคุณหนู อย่าลुकออกไป เธอกำลังจะช่วย
“ครับ”

“ไม่ได้นะคะ” ฉันโพล่งออกไปพร้อมกับก้าวเข้าไปขวางทางยายคุณหนูไว้ เธอจะเดินผ่านผู้ชายคนนั้นตอนนี้ไม่ได้

“อะไรของเธอเนี่ย มือฉันเลอะ จะไปล้าง” พูดพลางยกมือขึ้นมาให้ดูเป็นหลักฐาน ก่อนจะเดินผ่านฉันไปอย่างรวดเร็ว

และไม่หันขาดคำ...

“กรี๊ดดด”

“อย่าเข้ามา ถ้าไม่ยอมให้ผู้หญิงคนนี้เป็นอะไร” เสียงผู้ชายคนนั้นดังขึ้น

ล้นร้าน พร้อมกับคว้าเอาตัวคุณดาไปอยู่ในอ้อมแขน ส่วนมืออีกข้างของเขาก็กำมีดปกผลไม้เอาไว้แน่น

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนฉันไม่สามารถจะเตือนคนในร้านได้ทัน ตอนนี้อันตัยมีสีหน้าหวาดกลัวสุดขีด เธอคงตกใจมาก ใบหน้าของเธอซีดเผือด ตามหน้าผากและไรผมเริ่มมีเม็ดเหงื่อซึมออกมา ทุกคนในร้านตกอยู่ในสภาพตื่นตระหนก

“บอสครับ เอาไงดีครับ” บอดีการ์ดสองคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะลิบเฮ้ดรีบวิ่งมาสมทบกับเจ้านายของพวกเขา

“พีทไปข้างหลัง มาตรมากับผม” เขาสั่งการลูกน้องทั้งสองคน ก่อนจะค่อยๆ ลุกอย่างใจเย็นและเดินเข้าไปใกล้กับตำแหน่งที่คุณดาเยินอยู่

ถึงแม้จะยอมรับว่าราคาคุณดาของคุณหนูนั้นน้อย แต่ฉันก็ไม่ได้ใจร้ายใจดำถึงกับจะปล่อยให้ใครเป็นอะไรไปต่อหน้าต่อตาได้ลงคอ ฉันพยายามจะใช้ความสามารถของตัวเองในการช่วยเธอ แต่ขอโทษจริงๆ ฉันช่วยไม่ได้ อย่างที่บอก ฉันไม่สามารถควบคุมมันได้

“ผมว่าเรามาคุยกันดีกว่า ดีมั๊ย” คุณมาเพียงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบให้ความรู้สึกสงบในเวลาฟังมาก น่าที่มากที่สุดที่เขาสามารถรักษาโทนเสียงให้นุ่มในสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานแบบนี้ได้

“ไม่ฟัง! ออกไปให้หมด! ไม่ว่าหน้าไหนก็หลอกหลวงทั้งนั้น” ชายคนนั้นตวาดกลับมาพร้อมกับเอามีดจี้ไปที่คอของยายคุณหนูให้ใกล้กว่าเดิม

“ใครไปหลอกหลวงคุณ เล่าให้ผมฟังสิ แล้วผมจะช่วย”

ฉันมองคุณมาเพียงด้วยความรู้สึกหวาดๆ ตอนนี้อันตัยน่ากลัวเสียยิ่งกว่าคนร้ายนั้นอีก คนที่ไม่แสดงอารมณ์อะไรเลยในเวลาแบบนี้ เขาดูมั่นใจมากเหมือนทุกเหตุการณ์มันอยู่ในกำมือของเขา

ระหว่างที่กำลังตั้งกับความนิ่งของคุณมาเพียง สายตาฉันก็เหลือบไปเห็นหญิงชายคู่หนึ่งที่กำลังลุกหนีออกจากร้านด้วยท่าทีลุกลี้ลุกลน และเมื่อฉันสบตาเข้ากับฝ่ายหญิง...บางอย่างก็แล่นเข้ามาในหัวฉันอีกครั้ง

เธอกำลังหนีผู้ชายคนนี้...เธอเป็นแฟนเขา

ไม่ได้การ ผู้ชายคนนี้ต้องมาหาแฟนแน่ๆ ถ้าปล่อยแฟนเขาหนีไปแบบนี้

ยายคุณหนู่นั้นจะไม่โดนแทงจนพรุนรูโง ฉันจะปล่อยให้เธอมาเป็นอะไรในร้านนี้ไม่ได้

“คุณคะ” ฉันรีบแทรกตัวฝ่าฝูงชนที่เริ่มเข้ามามุงเพื่อดูเหตุการณ์ดังกล่าว “ยังไม่ได้นะคะ”

“คะ? ฉันจ่ายเงินแล้วนะคะ” เธอหันกลับมาตอบด้วยสีหน้าหวาดหวั่น ก็จะไม่ให้หวั่นได้ยังไง ในเมื่อเธอหนีแฟนมากินข้าวกับก๊าก แล้วแฟนที่แอบตามมาดันเป็นบ้าไปจับคนอื่นเป็นตัวประกัน

“คุณจะปล่อยให้แฟนคุณทำร้ายคนอื่นไม่ได้คะ”

“เธอ...” ผู้หญิงคนนั้นเบิกตากว้างขึ้นอย่างตกใจ ก่อนจะรีบหลบตาฉัน แล้วคว้าเอาแขนผู้ชายคนข้างๆ เพื่อหนีต่อ แต่ไม่ทันแล้วละ ในเมื่อฉันก้าวไปถึงประตูได้ก่อนเธอ

“กลับไปคุยกับเขาเถอะคะ อย่าให้ใครต้องเป็นอะไรเพราะคุณเลย คุณจะรู้สึกผิดไปชั่วชีวิตนะคะ” ฉันก็ทำพุดดีไปงั้นแหละ เพราะคนบางคนต่อให้ทำลายชีวิตใครไปมากแค่ไหน เขาก็ไม่ได้รู้สึกรู้สึอะไร มีให้เห็นเยอะเยอะไปในบ้านเรา

สองคนนั้นมองหน้ากันเหมือนกำลังชั่งใจ ทำให้ฉันต้องพุดซ้ำเพื่อกระตุ้นพวกเขา

“กลับไปเดี๋ยวนี้คะ อย่าให้ฉันต้องพุดเยอะ” ฉันใช้ความสามารถทางใบหน้าที่ทั้งหมดที่มีทำหน้าที่ดูโหดที่สุด ทั้งๆ ที่ถ้าสองคนนั้นร่วมใจกันผลักฉันออกไปซะ ฉันก็ไม่สามารถทำอะไรพวกเขาได้

“ทำตามที่เราบอกครับ ถ้าพวกคุณไม่ยอมก็มีปัญหาภายหลัง” เสียงเข้มที่ตั้งขึ้นมาจากทางด้านหลังทำให้ฉันต้องหันกลับไปมอง บอดีการ์ดคนแรกที่เข้ามาในร้านนี่นา

แรงกดดันจากผู้ชายร่างสูงแบบเขามันมากกว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างฉันไม่รู้ก็เท่า ในที่สุดชายหญิงทั้งคู่ก็ต้องยอมจำนน เดินกลับเข้าไปที่กลางร้าน โดยมีฉันและคุณบอดีการ์ดเดินตามไปติดๆ

“ดา ทำไมถึงหลอกพี่” เสียงคร่ำครวญจากผู้ชายที่ขาดสติตั้งขึ้นเมื่อพบหน้าแฟนสาวตัวเอง อะไรมันจะช่างบังเอิญขนาดนี้ ที่แฟนเขาก็ดันมาชื่อดาเหมือนยายคุณหนูไข่เจียว ฉันไม่รู้มาก่อนหน้านั้นพวกเขาคุยอะไรกันไปบ้างเพราะมัวแต่

ไปตามแฟนของเขามา

“พี่แกอย่าไปทำเขา ปล่อยเขาไปเถอะ” เธอบอกพร้อมกับร้องไห้สะอึกสะอื้น

ฉันไม่รู้เรื่องราวของพวกเขาไปมากกว่านี้แล้ว ได้แต่ภาวนาให้ผู้ชายคนนั้น กลับมามีสติ ส่วนยายคุณหนูผู้นำสงสารตอนนี้ก็ได้แต่ร้องไห้แบบไม่กล้าส่งเสียง

“ดา กลับมาหาพี่นะ” เหมือนว่าเขาจะเริ่มใจอ่อนลง ถ้าไม่ดันหีบออกไป เห็นผู้ชายที่มากับแฟนของเขา สายตาเขาเปลี่ยนจากที่กำลังโศกเศร้ากลายเป็น โกรธแค้น อารมณ์เขาดูสลับไปมาเหมือนกับคนบ้า

“เพราะพี่เป็นแบบนี้ไง ดาจะไปกล้าอยู่ด้วยไฉน” เธอตะโกนตอบพร้อม กับน้ำตาที่ไหลเต็มสองแก้ม

“ปากดี!” เขาตะโกนเสียงดังจนเส้นเลือดที่หน้าผากและลำคอปูดขึ้น ฉัน พยายามคุณตามาช่วยหรือมาทำให้เรื่องแย่งกันแน่นิ่ง เธอควรจะพูดให้เขาใจเย็น ลี

“ผู้หญิงเลวๆ ควรจะตายไปให้หมด” ว่าแล้วเขาก็ง้างมีดขึ้นเตรียมจะแทง ยายคุณหนู ทุกคนในร้านต่างตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“อ้ากกก” เสียงร้องโหยหวนของชายคนดังกล่าวดังขึ้น เมื่อเขาถูกคุณบอดี้การ์ดหน้าตีสถ็อกแขนและปลดอาวุธในจังหวะที่กำลังง้างมีด หลังจากนั้นก็โดน คุณมาเปียจับทุ่มลงไปที่พื้น ก่อนที่จะโดนจับกดไว้แน่น วินาทีนั้นฉันแทบจะ ลืมหายใจไปเลย

“ปล่อยๆๆๆ” เสียงโวยวายของเขายังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง ตอนนี้เป็น บอดี้การ์ดทั้งสองของคุณมาเปียที่ไปช่วยล็อกตัวเขาไว้

ไม่นานตำรวจก็เดินทางมาถึงตามแบบฉบับละครไทย คือเหตุการณ์ คลีคลายแล้วตำรวจก็จะมาถึงพอดี พวกเขาพาตัวคนร้ายไปที่โรงพัก ลูกค้านอื่นๆ ต่างพากันมองดู บ้างก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายคลิป บ้างก็ตกใจจนต้องยกมือขึ้นมาปิดปาก ส่วนคุณดาแฟนสาวของคนร้ายตอนนี้ก็นั่งร้องไห้โฮอยู่ที่พื้น ก็ไม่รู้จะ สงสารดีมั๊ย ไม่ขอยุ่งเรื่องของใครก็แล้วกัน

“รบกวนทุกท่านอยู่ในความสงบก่อนนะคะ ตอนนี้ตำรวจได้พาตัวคนร้าย ไปแล้ว” เสียงพื้่น้ำหอมประกาศดังขึ้นหลังจากที่ตำรวจกลับไป “ต้องขอภัยใน

ความไม่สะดวกของวันนี้จริงๆ ค่ะ ทางร้านจะลดค่าอาหารให้ทุกโต๊ะห้าสิบเปอร์เซ็นต์เป็นการขอโทษนะคะ”

นำสารพื้หน้าหอมที่ต้องมารับภาระที่เธอไม่ได้ก่อ แต่ฉันก็เข้าใจนะว่ามันคือการแสดงความรับผิดชอบและซื้อใจลูกค้า ส่วนฉันก็น้ำที่เต็มคือตามติดโต๊ะไว้อีพี

“พีจิ้นขา น้องตากแล้ว ฮือๆ” เสียงอวเซาะของยายคุณหนูดังขึ้นเป็นระยะตามไหล่และแขนมีรอยแดงเต็มไปหมด ตัดกับผิวขาวๆ ของเธอ แถมที่คอยยังมีรอยเหมือนโดนปลายมีดกรีดอีกด้วย

“มีแผลนี่ พี่ว่าน้องตากควรกลับบ้านไปทำแผลและพักผ่อนได้แล้วครับ” คุณมาเพียงพูดอย่างจริงจัง เขาเซยคางเธอขึ้นเล็กน้อยเพื่อดูแผลที่คอ แต่ก็ยังเว้นระยะห่างจากตัวเธอไว้อยู่ดี

“ก็ได้ค่ะ” เธอตอบเสียงอ่อย

“พีท ไปส่งคุณตาด้วย”

“ได้ครับ”

“ไม่เอาจะคะ ดาอยากให้พีจิ้นไปส่ง” ยายคุณหนูหน้าออย่างชัดเจน เมื่อก็ยังทำหน้าที่อ่อนเพลียอยู่เลย ตอนนี้อยู่เปลี่ยนเป็นโหดเอาแต่ใจเรียบร้อยแล้ว

“ดา กลับครับ” เสียงสั่งสั้นๆ เรียบง่ายแต่ทรงพลังนั้น แม้แต่คนแอบฟังอย่างฉันก็ยังขนลุก ไม่แปลกที่ยายคุณหนูจะรีบเก็บความเอาแต่ใจใส่กระเป๋แล้วพยักหน้ารับคำสั่งทันที แต่ก็ไม่วายถามต่ออีก

“แล้วพีจิ้นล่ะคะ”

“พีทิว” จะไม่ว่าอะไรเลย ถ้าสายตาเจ้าเล่ห์นั้นไม่ได้จับจ้องมาที่ฉัน “คงต้องอยู่กินอะไรที่นั่นก่อน”

ฉันก็ได้แต่รู้อึ้งตะโกนก้องในใจว่า ‘กลับไปเถอะ ไปได้โปรด!’

End Pu's talk

Bobby's talk

ผมจ้องมองเด็กสาวตรงหน้าอย่างพิลึกพิลึกระหึ่ม ผมจำเธอได้ตั้งแต่ตอนที่เดินเข้ามาในร้าน เธอคือเด็กคนที่เจพบุดถึง คือเด็กคนที่ผมเจอในงานแต่งของ

เจ ตอนนั้นเธोजึงผมตาไม่กะพริบ จนผมคิดว่าเธอก็เหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ ที่หวังอะไรๆ จากผม

แต่การเจอกันครั้งนี้ทำให้ผมมองเธอต่างออกไป มีจุดที่ทำให้ผมสงสัยเธอหลายจุดหลังจากเกิดเหตุการณ์ต่างๆ ขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการที่เธอเอาเบ็ดตอบไวน์แดงมาเสิร์ฟผม ซึ่งผมไม่แน่ใจว่าเธอรู้ว่าผมแพ้จึงแกล้ง หรือเป็นแค่เรื่องบังเอิญ ไหนจะการที่เธอเตือนน้องดาเหมือนกับรู้ว่าจะมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น แถมเธอยังรู้ว่าใครเป็นคนที่ผู้ชายคนนั้นกำลังตามมา

เรื่องเบ็ดยังมีโอกาสที่จะเป็นเรื่องบังเอิญได้ เธออาจไม่ได้ตั้งใจ แต่เรื่องน้องดา มีข้อสันนิษฐานของผมอยู่สองข้อ คือหนึ่ง...เธอรู้จักผู้ชายคนนั้น หรืออย่างที่สองที่ผมพยายามเถียงกับตัวเองว่าไม่น่าเป็นไปได้คือ...เธอรู้อนาคต

นี่มันยุค ๒๐๑๘ แล้ว เรื่องนี้เกินจินตนาการของผมไปมากจริงๆ

“คุณยังหิวอีกหรือคะ แคล่เต็กก็งานใหญ่มากแล้วนะคะ” เธอถามขึ้นหลังจากที่ผมพูดจบ เหมือนว่าเธอจะเริ่มเก็บสีหน้าไม่อยู่แล้ว ท่าทางของพนักงานดีเด่นคนก่อนหน้านี้หายไปไหนกันนะ

“นั่นนะสิคะ พี่จิ้นยังกินไหวอีกหรือคะ” น้องดาที่ตอนนี้อยังคงไม่จากไปไหนสักชิ้นอีกคน

“พาคูณดาออกไปได้แล้ว ทำแผลให้เธอด้วย แล้วก็อยู่เป็นเพื่อนถ้าเธอต้องการ” ผมหันไปกระซิบเบาๆ กับพีท ก่อนจะหันไปบอกกับน้องดาเพื่อเป็นการตัดบท

“ได้ครับ”

“เจอกันใหม่ นะครับน้องดา” เธอควรจะรีบกลับบ้านไปพักผ่อนและทำแผล เธอทำหน้าที่ดีพอเล็กน้อย แต่ผมคงไปส่งเธอด้วยตัวเองไม่ได้จริงๆ ผมไม่ชอบให้ความหวังใคร

“เชิญครับคุณดา” พีททำหน้าที่ดีถึงน้องดาออกจากผมได้ดี ด้วยความนิ่งของเขาทำให้การเอาแต่ใจของน้องดาไม่เคยได้ผลเลย

“เฮอะ” เธอสะบัดหน้าอย่างขจัดใจก่อนที่จะเดินนำพีทออกไป แต่เมื่อเดินห่างโตะไปได้ไม่มาก เธอก็หันหน้ากลับมา

“อ้อ คุณเด็กเสิร์ฟ เมื่อกี้ขอบคุณมากนะคะ” น้องดาหันไปจ้องมอง

พนักงานเสิร์ฟคนนั้น “แต่ถึงอย่างนั้นคุณก็ห้ามมาทำเจ้าของแะกับพี่จิ้น เข้าใจมั๊ย”

“ค่ะ” มาดพนักงานดีเต๋นของเธอกลับมาแล้วเมื่อเธอหนีออกมาให้ห้องดา เธอควบคุมอารมณ์ได้ค่อนข้างดีเลยละ

หลังจากห้องดาเดินออกไปแล้ว ผมก็หันมาเปิดประโยคสนทนากับเด็กสาวตรงหน้า เพราะความน่าสงสัยที่มีมากมายในตัวเธอทำให้ผมยังไม่อยากจะลุกไปไหน

“ผมสั่งเมนูพิเศษ แต่คุณกลับเอาสิ่งที่ผมกินไม่ได้มา ผมเลยต้องอยู่ต่อ”

“ถ้าอย่างนั้นเชิญคุณสั่งใหม่ได้เลยค่ะ อิกยี่สิบนาทีครัวจะปิดแล้ว ต้องรีบนิดนึงนะคะ” เธอตอบพร้อมกับยื่นเมนูมาให้ผม

“คุณคิดว่าผมควรจะทำอะไรดีในเวลาแบบนี้” ผมไม่ได้ตั้งใจถามเธอ แต่ผมอยากดูปฏิกิริยาของเธอมากกว่า ถ้าเธอรู้อนาคตจริงๆ ละก็ เธอควรจะเป็นคนของผม...ผมหมายถึง ทำงานให้ผม

“ข้าวไข่เจียวมั๊ยคะ เหมือนแฟนของคุณ” เธอตอบ นัยน์ตาของเธอฉายแววเบื่อหน่ายอยู่แบบหนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสงบนิ่งเหมือนเดิม นี่เป็นปฏิกิริยาที่ผมไม่เคยเห็นจากผู้หญิงมาก่อน

“ถ้าคุณว่าอย่างนั้นก็โอเคครับ”

หลังจากที่ผมตอบรับเธอไปอย่างง่ายๆ เธอก็วิ่งหายเข้าไปในครัวอีกครั้ง ส่วนผมก็นั่งมองร้านไปเรื่อยๆ โดยมีมาตรคอยยืนอยู่ข้างๆ ร้านนี้ระบบจัดการยังไม่ค่อยดีเท่าไร ทั้งเมนูอาหารจะรสชาติดี แต่ถ้าไม่เปลี่ยนระบบคงโตไปมากกว่านี้ไม่ได้ เพราะเมื่อธุรกิจขยายก็ต้องมีการจัดการที่ครอบคลุม ถ้ายังเป็นระบบเป็นกันเองแบบนี้ละก็ คุณงานไม่ได้แน่ๆ

ไม่นานพนักงานเสิร์ฟคนเดิมหรืออาจารย์ปีที่เจ็ดถึงก็กลับมาวนเวียนรอบโต๊ะผมอีกครั้ง เธอทำงานของเธอโดยที่ไม่ยอมมองมาทางผมถ้าผมไม่เรียกการทำงานของเธอก็ไม่มีอะไรน่าสงสัย จะว่าไปตอนนี้เธอก็เหมือนคนปกติทั่วไป

“คุณเลิกงานกี่โมงครับ” ผมถามขณะที่เธอกำลังวางจานข้าวไข่เจียวลงบนโต๊ะ

“...” เธอไม่ตอบ แต่กลับมองผมด้วยสายตาไม่ไว้วางใจอย่างประหลาด และนั่นทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่าตัวเองเพิ่งพูดอะไรออกไป

“ถ้าทำให้คุณเข้าใจผิดก็ต้องขอโทษด้วย ผมแค่อยากสู้ครับ ไม่ได้คิดเป็นอื่น” ผมรีบแก้ตัว เมื่อสายตาของเธอที่มองมาที่นั่นมันเหมือนกับผมเป็นอาเลี่ยที่คอยออฟเด็กไปควมหลังเลิกงาน

“ร้านปิดสามทุ่มคะ” เธอตอบมาสั้นๆ ก่อนจะรีบขยับตัวออกห่างไปยืนชิดผนังร้าน

นี่เธอมองผมเป็นตัวอะไรกัน

หลังจากจัดการกับข้าวไข่เจียวที่สั่งมาจนหมด มาตริกก็ทำการจ่ายเงินให้เป็นที่เรียบร้อย และเราก็กลับมาขึ้นรถ โดยที่ยังไม่ออกรถไปไหน ผมตั้งใจว่าจะสะกดรอยตามเธอไปที่บ้าน

“มาตริก” ผมทักขึ้นขณะที่ผมกับมาตริกกำลังนั่งรอร้านปิดอยู่ในรถเงียบๆ “ครับบอส”

“ผมดูน่ากลัวหรือว่าไม่น่าไว้วางใจขนาดนั้นเลยหรือ” ปฏิกริยาของเธอทำให้ผมเกิดไม่มั่นใจในตัวเองขึ้นมานิดๆ โอเค ไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนจะวิ่งเข้าหาผม แต่ก็ไม่เคยมีใครวิ่งหนีผมขนาดนี้ ผมว่าผมก็เป็นสุภาพบุรุษพอตัวนะ

“ไม่ครับ บอสออกจะดูดี ผู้ชายด้วยกันยังชอบเลยครับ” มาตริกตอบ แต่คำตอบของเขาทำให้ผมตกใจอยู่ไม่น้อย

“เดี๋ยวนะมาตริก แถอย่างบอกนะว่า...”

“ไม่ใช่ครับบอส ผมหมายถึง ชอบแบบ...อยากหล่อเหมือนบอสครับ” มาตริกรีบแก้ตัวทันทีเมื่อผมมองหน้าเขาอย่างไม่ไว้ใจ ก็เล่นตอบอะไร ขนลุกไปหมด

“ผมไม่ห้ามนะ เรื่องรสนิยม แต่อย่าคิดแบบนั้นกับผม” ไม่ว่ายังไงผมก็ยังชอบผู้หญิงอยู่ แต่ถ้าคนที่ผมไว้ใจจะมาคิดกับผมแบบนี้ผมคงนอนไม่หลับ

“เฮ้ย ไม่ใช่บอส ผมชอบผู้หญิง ไม่ใช่เพื่อนๆ แบบบอส”

“...”

เอาเถอะ จะว่าอะไรก็ไป ไม่จ้องประตูลังกันก็พอ

ประมาณสามทุ่มครึ่ง ในที่สุดร่างเล็กที่ผมรอคอยก็เดินออกมาจากร้าน คราวนี้เธออยู่ในชุดนักเรียนของโรงเรียนเอกชนสักแห่ง เธอกำลังเดินไปที่วินมอเตอร์ไซด์

“มาตร ตามเธอไป”

“ครับบอส”

มาตรขับรถตามเธอไปต่างๆ อย่างมืออาชีพ เพื่อไม่ให้เจ้าตัวรู้ตัว เราขับรถเข้าซอยมาเรื่อยๆ บรรยากาศแถวนี้ไม่ค่อยเปลี่ยวเท่าไรหรอกเนื่องจากมีร้านค้าริมทางเปิดอยู่ตลอด ชุมชนแถวนี้เป็นชุมชนขนาดกลาง ไม่แออัดมากนัก บรรยากาศทางไปบ้านเธอจึงนับว่าค่อนข้างปลอดภัยสำหรับผู้หญิงตัวคนเดียว

และแล้วรถของเธอก็ไปหยุดอยู่ที่หน้าตึกแถวแห่งหนึ่งที่อยู่เหมือนจะเป็นร้านอะไรสักอย่าง แต่ตอนนี้ปิดไปแล้ว เธอรีบเปิดประตูและเข้าบ้านไปอย่างรวดเร็ว

“ให้เจนนีมาสืบเรื่องของเธอ”

“ครับบอส”

“ผมอยากรู้ว่าเธอมองเห็นอนาคตจริงรึเปล่า”

“ถ้าจริง เราจะจ้างเธอมาช่วยหาสร้อยไข่ม้อยครับบอส”

“ถ้าจริง...ก็ทำให้เธอเป็นของเรา”

End Bobby's talk